



Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 333 7. november, 2013] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

STEM ENHEDSLISTEN

UDEN

ILLUSIONER

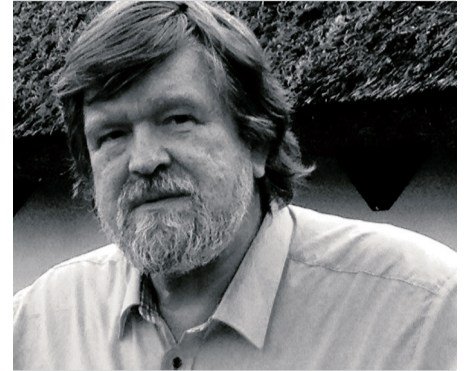


- Kun gennem selvorganisering og aktivitet kan vi ændre samfundet

MARXISME 2013

- en verden i krise og oprør

Politisk festival | 29. november - 1. december i København



KAMPEN OM DEN KOLDE KRIG

Østre Landsret har omstødt Svendborg Byrets dom i injurieszagen mellem Jørgen Dragsdahl og Bent Jensen. Socialistisk Arbejderavis har talt med Jørgen Dragsdahl.

SIDE 12

ANTIFASCISME

Læs om danskernes forhold til tørklæder, om netværket Rascismefri by og deres aktiviteter, om danskernes parti og hvorfor fascismen skal tages alvorligt i dagens Danmark

SIDE 10 & 11



ER MARXISTER FEMINISTER

Det korte svar er 'nej'. Det længere svar handler om, hvad der skaber kvindeundertrykkelse og sexismen i dag, og hvordan vi mest effektivt kommer af med uligheden mænd og kvinder imellem.

SIDE 15

Flere danske virksomheder sænker lønnen - men fyrer alligevel

December 2004: Tulip i Ringsted truer ansatte med at lukke fabrikken, hvis ikke de går 15 procent ned i løn. Medarbejderne udarbejder en spareplan, der dog afvises af ledelsen. Tulip i Ringsted lukker den 30. april 2005 og 230 NNF-medlemmer mister deres arbejdsplads.

Januar 2005: Ledelsen for GASA GROUP forlanger, at de 105 medarbejdere, som arbejder med pottedplanter og snitteblomster i weekenden i blomsterhallerne i Odense og Århus, skal gå 10 procent ned i løn.

2009: Arbejderne i Jydsk Aluminium gik ned i løn for at redde arbejdspladser. Alligevel blev der fyret medarbejdere.

2009: HP-ansatte opfordres til at gå ned i løn. Senere var udmeldingen, at der på internationalt plan var 6.400 overflødige medarbejdere.

Maj 2010: Medarbejderne (timelønnede) i betonelementfabrikken Expan i Linå ved Silkeborg går 10 kroner ned i løn.

2011: Pålægsfabrikken Kreatina A/S fik sine medarbejdere til at gå ned i løn for alligevel at fyre syv medarbejdere kort tid efter. Fabrikken lukkede endegyldigt i juli 2012, hvor de sidste 22 medarbejdere blev fyret.

Marts 2011: Forsikringsselskabet Tryg forlanger en lønnedgang på 50 procent hos firmaets 350 assurandører. Det ender med en gennemsnitlig lønnedgang på små fem procent i tre år.

Juli 2012: Butikskæden Inspiration vil have sine ansatte til at gå mindst 1.000 kroner ned i løn per måned.

Oktober 2012: Jysk tegner overenskomst, der giver nye lagerarbejdere omkring 25.000 kr mindre i løn om året end dem, der allerede er ansat - og deres 30 minutters betalte frokostpause forsvinder også.

November 2012: ISS kræver 15 procent lønnedgang til vinduespudserne, ellers bliver hver fjerde fyret.

2012: Ø-pølser på Langeland fik medarbejderne til at gå ca. 10 procent ned i løn.

November 2012: SAS' piloter accepterer at løntrin fjernes, at diætterne reduceres med 27 procent, samt forringelser af pensionsordningen.

Kilder: NNF, 3F, avisen.dk, Information, Dansk Metal, Fyens Stiftstidende, Politiken, Business Danmark, DR-Nyheder.

NEJ TIL LØNNEDGANG

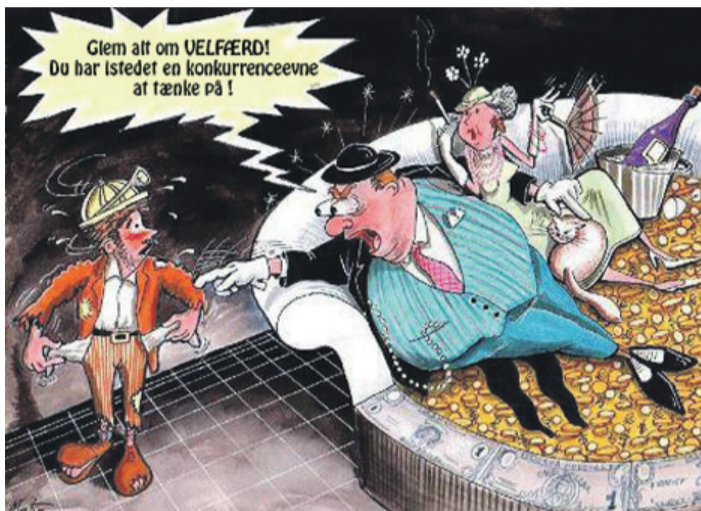
For nylig krævede ledelsen på Danish Crown at slagteriarbejderne skulle gå ca. 1.000 kr. ned i løn. Men 60 % af arbejderne stemte nej til lønnedgang, vel at mærke under trusler om fyring og på trods af at deres fagforening NNF anbefalede at stemme ja. Det er godt gået af slagteriarbejderne og en sejr for arbejderklassen.

Jesper Juul Mikkelsen og Lene Junker

En accept af lønnedgang på danske slagterier vil lægge yderligere pres på slagteriarbejdernes løn i Polen og Tyskland, ligesom deres dårlige løn og arbejdsvilkår har presset de danske slagteriarbejdere. Slagteriarbejdernes nej har været et vigtigt signal om, at man ikke bare skal acceptere kravene fra cheferne.

Arbejdsgiverne er i ly af krisen i gang med en voldsom offensiv og det er ikke alle arbejdere, der lige så godt organiserede, som slagteriarbejderne. I butikkerne Inspiration og Fona har den enkelte fået valget mellem fyreseddel eller lønnedgang på omkring 10%. På butiksområdet er der kun 15% af de ansatte, som er medlem af HK. Her var der ingen faglige møder eller afstemning. De ansatte fik blot et ultimatum: en fyreseddel og mulighed for genansættelse med 10% lønnedgang. Fagforeningen havde ingen modtræk og accepterede lønnedgangen.

Som at tisse i bukserne
En accept af lønnedgang er



næsten altid stakket frist. Den globale konkurrence betyder, at alle virksomheder presser prisen på arbejdskraft, så meget de kan. Så lønnedgang i en virksomhed vil blive forsøgt kopieret i andre virksomheder. Det er skruen uden ende og det er et kapløb mod bunden. Det vil gøre de rige rigere og almindelige arbejdere fattigere.

Der er ingen grund til at stole på ledelserne i Danish Crown, Fona eller Inspiration, når de siger, at lønnedgang vil redde jobs. Ledelserne ønsker billigere arbejdskraft og vil se en accept af lønnedgang som et svaghedstegn og meget hurtigt vil andre forsøge at kopiere modellen.

Ifølge HK Handel fortalte man fx de ansatte i Jysk, at man skulle spare, fordi det var hårde tider. Samtidig overførte man et trecifret millionbeløb til moderselskabet. Tidligere erfaringer viser også, at der al-

ligevel ofte bliver gennemført fyringer, efter at arbejderne er gået ned i løn. (Se faktaboksen)

Solidarisk kamp for hver en krone

I butikker som Fona og Inspiration er de ansatte dårligere organiseret. Derfor kommer de også til at stå alene og dermed svagt overfor kravet om lønnedgang, frem for at kunne tage en kollektiv diskussion blandt kollegaerne om, hvordan man forholder sig til kravet. Desuden er ansatte nervøse, fordi der er meget lidt andet arbejde at få og fordi dagpengeperioden kun er 2 år.

Vi bliver derfor nødt til at organisere os bedre, hvis vi ikke gang på gang skal være dem, som betaler prisen for krisen og den globale konkurrence. Vi må organisere os på vores arbejdsplads og i vores fagforening og sige nej til at gå ned i løn eller arbejdere længere

under dårligere forhold.

Vi kan starte med at lave protester udenfor de ramte butikker og arbejdspladser, vise vores solidaritet og utilfredshed med lønnedgangen. Sådanne protester giver virksomheden dårlig omtale og de kan samle de utilfredse og de som mener, at lønnedgang skal bekæmpes. En stor protest kan gøre det dyrt for de enkelte firmaer at gennemføre lønnedgang og være med til at få andre til at afholde sig fra at følge en sådan strategi.

Fagforeningerne ud på arbejdspladserne og ind i kampen

I mange år er løn og arbejdsvilkår forhandlet mellem fagforeningerne og arbejdsgiverforeningerne og der er indgået en overenskomst om løn og arbejdsforhold. Men i lang tid har fagforeningerne tabt medlemmer og arbejdsgiverne overholder ikke overenskomster og aftaler.

Fagbevægelsen står over for et valg: Vil man være med til at administrere ødelæggelsen af vores overenskomster ved at acceptere lønnedgang? Eller vil fagbevægelsen genopfinde sig selv som kamporganisation og bruge sin kraft til at forsvare vores løn og arbejdsforhold og organisere et modsvar?

Det kræver, at de er aktivt tilstede på arbejdspladserne som dem, der vil organisere kampen for at forsvare vores rettigheder. Du kan selv være med til at presse din fagforening til at gå med ind i kampen.



Det mener vi

Stem Enhedslisten uden illusioner

Dette kommunalvalg er for mange det mest meningsløse længe. Mange kan ikke se pointen i at stemme: det kommer alligevel ikke til at gøre nogen forskel.

Sidste Folketingsvalg har overbevist mange om at det er ligegyldigt hvem man stemmer på.

Dengang stemte vi S og SF til magten på løftet om forandring og nu fører de an i angreb efter angreb.

Det borgerlige demokrati bliver med den økonomiske krise og den øgede centralisering et mere og mere udvandet demokrati.

Vi skal forberede os på de næste angreb

Når kommunalvalget er ovre kan du godt begynde at forberede dig på flere nedskæringer i velfærden.

Samtidig vil arbejdsgiverne både i det offentlige og private forsøge at presse løn og arbejdsforhold endnu en omgang. Krise øger konkurrencen og deres svar er at angribe arbejderklassen. Derfor det nødvendigt at se sig om efter nogen der vil organisere modstand. Derfor opfordrer vi dig til at lade dig inspirere af de enkelte fagforeninger og klubber som er begyndt at ændre kurs.

Læs her i avisen om initiativet fra "Fagligt Fællesskab" i Silkeborg som arbejder for at skabe en "musketerer" på tværs af fagforeningerne så ingen står alene næste gang sparekniven bliver løftet. Et initiativ vi håber du vil være med til at sprede sig til andre fagforeninger.

Stem Enhedslisten og opbyg modstand

Langt de fleste som stemmer på Enhedslisten gør det fordi de er godt og grundigt trætte af den udvikling vi oplever som almindelige arbejdere.

En stor fremgang til Enhedslisten skal derfor ses som et tegn på at der er mange der har det ligesom dig og mig. Vi ønsker forandring og stemmer derfor længst til venstre.

På den måde bliver Enhedslisten et symbol på utilfredshed. Desværre er der ikke meget der tyder på at Enhedslisten bliver et omdrejningspunkt for den modstand vi ellers har så hårdt brug for. Enhedslisten vil i kommunerne ligesom i folketinget tale imod det meste, men meget tyder på at man flere steder vil ligge stemmer til de stramme budgetter og det enøjede parlamentariske sigte vil desværre gøre Enhedslisten til en tandløs opposition.

Solidaritet og organisering - og et revolutionært lederskab Det er bliver tydeligt for mange at den parlamentariske forhandlingsvej som Enhedslisten følger, ender blindt. Der er i stedet brug for at organisere vreden så den får et kraftfuldt og solidarisk udtryk.

Derfor er det nødvendigt at vi tager hver eneste angreb seriøst og ser det som en mulighed for få nye med i kampen og skabe stærkere alliancer. Og vi skal bide mærke i selv de små sejre.

Da slagteriarbejderne i Danish Crown, stemte nej til lønnedgang var det et billede på at organisering og solidaritet er vores stærkeste våben.

Derfor skal vi slå mod den racisme der splitter os og vi skal slå mod egoistiske fagforeningsledere der kun vil hytte sit eget skind. Vi skal organisere os på tværs af faggrupper. En omorganisering er på høje tid, fordi næste angreb allerede på vej.

Med det i baghovedet er det tydeligt at vi har brug for at styrke det politiske projekt på venstrefløjen, hvor udgangspunktet er bevægelse og klassekamp. Verden skriger på grundlæggende forandring og venstrefløjen har en vigtig rolle at spille i at forme bevægelsen for forandring.

Internationale Socialister er et politisk projekt som ser arbejderklassens selvorganisering og revolutionære oprør mod den kapitalistiske stat - som vejen til et reelt alternativ.

Fordi verden er skabt af mennesker - kan den også laves om af mennesker. Men kun hvis vi gør det sammen.

Derfor har de kommende oprør brug for et stærkere IS og vi har brug for dig.

Næste gang lukker vi landet!

I Silkeborg har den formaliserede paraplyorganisation for ansatte ved Silkeborg Kommune, Fagligt Fællesskab, besluttet at lægge pres på deres respektive fagforeninger for at sikre medlemmernes fremtidige løn- og arbejdsvilkår.

Pernille Cauchi

Fagligt Fællesskab har rettet en formel henvendelse til KTO, som forhandler på vegne af den halve million arbejdere, der er ansatte i kommuner og regioner.

I henvendelsen står der blandt andet:

"Der er en fælles bekymring for, at "lærerne bliver de første - hvem bliver de næste" skal føres ud i livet i 2015 og, at arbejdsgiverne allerede nu planlægger, at enkelte udvalgte grupper skal isoleres og gå planken ud...

For at begrænse arbejdsgivernes mulighed for at isolere en enkelt eller enkelte grup-

per foreslår vi, at man i KTO giver hinanden håndslag på, at samme dag arbejdsgiveren evt. varsler lockout, varsler samtlige øvrige fagforeninger sympatistrejke for samtlige grupper.

Dermed sikrer vi, at ingen isoleres og får tømt strejkekassen, og at arbejdsgiverne ved, at en lockout af en gruppe automatisk følges op af en totalstrejke inden for hele det offentlige område."

Fælles front

Det er nemmere for arbejdsgiverne skære i løn og arbejdsvilkår, når vi er isolerede. Det er op til medlemmerne i fagforeningerne at lægge pres på deres repræsentanter og kræve, at der etableres en fælles solidarisk front imod fremtidige angreb.

Det er en af de vigtigste opgaver for fagforeningerne over det næste år, og vi må arbejde for, at kravet om solidarisk aktion i form af sympatiaktioner og -strejker vindes i alle fagforeninger.

HKs kongres

Solidaritet og kampen mod fremtidige angreb blev også drøftet på HKs 31. kongres i oktober. Her lød det bl.a. fra talerstolen:

"Vi har været vidne til Anders Bondo, der udtalte, at vi efterlader ikke nogen på perronen, hvorefter toget forlod stationen uden alle om bord.". Dette sagde Jacob Illum fra HK Østjylland.

"Vi skal tilbage til fagforening classic, hvor vi siger hertil og ikke længere. Så når Anders Bondo siger, at vi ikke efterlader nogen på perronen, så blive toget holdende."

Jacob høstede et bragende bifald, da han sluttede: "Når KL så lock-outer den næste gruppe i 2015, så har vi allerede varslet strejker og sympatistrejker, og så lukker vi landet."

Vi håber, at andre faglige aktive vil lade sig inspirere af Fagligt Fællesskabs arbejde.

MARXISME2013

- en verden i krise og oprør

Politisk festival | 29. november - 1. december i København

OFFENTLIG DEBAT PÅ MARXISME 2013: Panel: Hvorfor tabte lærerne? Hvordan vinder vi næste gang? Lene Junker (aktiv i Danmarks Lærerforening, IS i Ø), Mille Stockner (Tillidsrepr. BUPL, Enhedslisten) Nina Holm Jensen (Tillidsrepr. Danmarks Lærerforening) Carsten Sørensen (Tillidsrepr. HK, Silkeborg Kommune, IS i Ø) Lørdag den 30. november 11.30-12.45 Læs mere og tilmeld dig på www.socialister.dk/marxisme

29.500 uden dagpenge

29.500 - så mange ledige har i de første ni måneder af 2013 mistet dagpengere retten ifølge A-kassernes brancheorganisation, AK-Samvirke. Yderligere 15.000 ledige er i risiko for at miste dagpenge i det næste år.

Pernille Cauchi

De ledige, der mister dagpengere retten i 2013, kan få den særlige uddannelsesyndelse i op til et år og herefter en eventuel periode på arbejdsmarkedsydelse. De ledige, der mister dagpengene fra 2014 starter direkte på arbejdsmarkedsydelse. Begge ydelser er på kontanthjælpsniveau. Konkret er ydelsen på 60 procent af dagpengesatsen for ikke-forsørgere, og 80 procent for forsørgere.

Frem mod 2016 bliver også arbejdsmarkedsydelsen udfaset. Det sker ved, at der hvert halve år skæres tre måneder af den periode, hvor man kan få ydelsen. Konsekvensen er, at der gradvist bliver flere og flere, som står helt uden forsørgelse.

Ud af de 30.000, der i år ventes at opbruge deres ret til dagpenge, vil 5.000-6.000 ikke have mulighed for at modtage uddannelsesyndelse eller den nye arbejdsmarkedsydelse, som regeringen og Enhedslisten lavede i forbindelse med forårets dagpengeaftale.

Halvdelen af de 5.000-6.000 vil være berettiget til kontanthjælp, seniorjob eller kan gå på efterløn, mens den anden halvdel ifølge AK-Samvirke ingen muligheder har og dermed ikke noget forsørgelsesgrundlag.

Som ledig er man ikke berettiget til kontanthjælp, hvis ens ægtefælle tjener over dobbelt så meget som kontanthjælps-satsen eller har formue på mere end 20.000 kroner, eller hvis man er enlig og har en formue på over 10.000 kroner.

Chancerne for at få arbejde er ikke blevet bedre. Ifølge Danmarks Statistik steg bruttoledigheden fra august til september med 700 og er nu på 151.300. Den officielle ledighedsprocent ligger dermed uændret på 5,7 procent - og den reelle arbejdsløshed er endnu højere.

VELSTANDSBOSSER KONTRA VELFÆRDSTURISTER

Uorganiseret udenlandsk arbejdskraft, der underbyder "dansk" arbejdskraft er et stort problem for fagbevægelsen og den danske arbejderklasse. Problemet er ikke de underbetalte arbejdere, men de arbejdsgivere der udnytter dem. Fagforeningerne skal ikke bekæmpe østarbejderne, men organisere dem.

Pernille Cauchi

Mens krisen har kostet mange danskere jobbet, henter virksomheder fortsat flere og flere østarbejdere. De har som oftest ingen børn, der skal hentes, og vil gerne have mange arbejdstimer, fordi de kun er midlertidigt i Danmark.

De færreste virksomheder hyrer østarbejdere, fordi de ikke kan få danske ansøgere til jobbene. Virksomhederne kan godt få danskere. Men mange vælger at skifte dem ud, fordi de kan få udenlandsk arbejdskraft, der er billigere og mere fleksibel.

Østarbejderne skal organiseres. Det er desværre kun cirka 10



pct. af de omkring 54.000 registrerede østarbejdere i Danmark, der er i en fagforening, selv om de fleste er dækket af en overenskomst.

Det giver store udfordringer for fagbevægelsen, at så få er organiserede. En af de fagforeninger, der har haft gode erfaringer med at tage den udfordring op, er 3F BJMF i København. Her har en

gruppe polske arbejdere for nyligt meldt sig ind, efter at tillidsmanden og den faglige sekretær tog kontakt.

Benny Allermænd, som er tillidsrepræsentant for BJMF, fortæller:

"Jeg tog sammen med den faglige sekretær ud for at snakke med dem, efter de havde været her i ca. to uger. Vi havde også taget en tolk med.

Vi blev godt modtaget, og de var ret interesserede, da jeg forklarede, at jeg var deres tillidsrepræsentant, men at jeg jo kun kunne hjælpe dem, hvis de meldte sig ind i fagforeningen ligesom deres danske kollegaer.

De forklarede, at de er en gruppe på otte, som arbejder på skift sådan, at der altid er seks på arbej-

de. De har en 46 timers arbejdsuge og har to måneder i Danmark og en måned tilbage i Polen. De er ansat på overenskomstmæssige vilkår på halvårslige kontrakter. De har en forventning om, at de bliver heroppe og arbejder mindst et par år."

Efter det første møde gik der nogen tid og så tog den faglige sekretær igen kontakt til gruppen og inviterede dem til BJMFs polske klub, hvor der også er en polsk faglig sekretær tilknyttet.

Efterfølgende besluttede alle otte at melde sig ind i 3F. Benny mener, at der var flere ting, som gjorde, at deres polske kolleger valgte at melde sig ind i fagforeningen.

"For det første blev 3F ved med at mødes med dem for at

forklare, hvorfor de skulle være i fagforeningen. De polske arbejdere var glade for, at der var en tillidsrepræsentant, de kunne gå til, hvis der opstod problemer på arbejdspladsen. For det andet har vi nogle gode faciliteter for vores udenlandske kollegaer."

"Jeg tror, det betyder meget, at vi har en polsk klub i 3F. At der er et sted, man kan gå hen og snakke med nogen, og det foregår på ens eget sprog. Man kan godt føle sig lidt alene, når man arbejder i et fremmed land," siger Benny.

Blokade mod løndumping

Men der er rigtig mange danske virksomheder, specielt inden for byggebranchen, som ikke ønsker at følge overenskomsterne. Det er ikke uden grund, at der løbende er så mange konflikter og blokader.

"Problemet er at fremskaffe de rigtige oplysninger," forklarer Benny, "om de får den rigtige løn, pension, om de får feriepenge. Det er en kamp hver gang, og inden vi får informationerne er arbejderne ude af landet igen.

Vi har også mange, som opretter selvstændige firmaer og får et CV-nummer, og så dumper de lønnen og lejer en arbejder ud for en dag ad gangen. Og så er der folk i praktik og på løntilskud. Hele systemet er sat op til løndumping. Vi må blive ved med at kæmpe mod løntrykkeri og løndumping gennem organisering, solidaritet og blokader."

MARXISME 2013

– en verden i krise og oprør

Politisk festival | 29. november - 1. december i København

OFFENTLIG DEBAT PÅ MARXISME Stop ræset mod bunden – nej til løndumping og lønnedgang, med Benny Allermænd (IS i Ø) m.fl. Lørdag den 30. november 15.45-17.00

Læs mere og tilmeld dig på www.socialister.dk/marxisme

Sydhavn

for mangfoldighed
- VINTERHYGGE
MOD RACISME

Kom med når Racismefri By arrangerer demonstration mod racisme og fascisme, for mangfoldighed. Det er lørdag den 14. december kl. 12.00. Vi går fra Enghave Plads til Mozarts Plads på Sydhavn. Der vil der være musik og talere.

Kort om Racismefri By: racismen er voksende, i sommers kulminerede det med hetz mod muslimer, halalkød og østarbejdere. Samtidig ser vi at små nazistiske grupper i Danmark prøver at komme i offensiven. Racismefri By er et nyopstartet initiativ som vil prøve at samle modstand mod racismen og fascismen.

Find Racismefri By på facebook - og få alle dine venner med til Sydhavn den 14. december!

“Nu skal Enhedslisten have et fagligt gennembrud”

Sådan sluttede Jakob Sølvhøj fra Enhedslistens faglige sekretariat sin beretning på Enhedslistens faglige konference midt i oktober.

Lene Junker

Ca. 50 fagligt aktive fra mange forskellige arbejdspladser rundt omkring i landet deltog. Der var god stemning, vedkommende og livlige diskussioner.

De faglige netværk mødtes og udvekslede erfaringer. Et nyt 22 personers Fagligt Landsudvalg blev valgt til at udvikle og organisere det faglige arbejde i Enhedslisten næste år. Det var opmuntrende at deltage i Enhedslistens faglige konference.

Venstrefløjen og Enhedslisten står svagt på arbejdspladserne og i fagforeningerne

Demonstrationen 1. oktober ved Folketingets åbning viste, at fagbevægelsen generelt har mistet viljen og evnen til at mo-

bilisere sine medlemmer.

Manglen på et politisk projekt, som adskiller sig fra Socialdemokratiets, har betydet, at fagbevægelsen ikke har kæmpet mod forringelserne af fx efterlønnen og dagpengene.

Fagbevægelsens egne overenskomster undermineres nu af løndumping og krav om lønnedgang.

Selv om venstrefløjen og Enhedslisten gerne ville, så var vi ikke i stand til at organisere en kraftfuld demonstration 1. oktober.

Faglig venstrefløj

Under konflikten mellem Kommunernes Landsforening og lærerne i foråret var vi i samme situation. Enhedslisten støttede lærerne fra starten. Det sammen gjorde Folketingsgruppen, Fagligt Landsudvalg, Lærernetværket, byrådsmedlemmer og lokale Enhedsliste-afdelinger.

Ordene var mange i byråds-

sale og i Folketing, debatter i medierne og på Facebook og i de omdelte flyers.

Men ordene blev ikke omsat til handling, fordi de faglige aktivister i Enhedslisten ikke udfordrede Bondos linie. Selv om vi var mange, der argumenterede for at udbrede konflikten til andre faggrupper, blev der ikke lagt kraft bag ordene.

Dette førte også til, at da FOA tilbød at støtte os med sympatiaktioner, kunne fagtoppen takke nej uden at blive modsagt.

Hvis de faglige aktivister i Enhedslisten havde haft en større faglige forståelse af arbejdskamp og modet til at bryde med fagtoppen, kunne vi have vundet debatten om solidaritet og fælles kamp på arbejdspladserne og i fagforeningerne – og derfra have omsat dem til handling sammen med utilfredse socialdemokrater og SF'ere.

Mangel på faglig venstrefløj
Men det var ikke kun mangel

på faglige aktivister, som kunne rejse debatten og kravet om sympatistrejke med lærerne. Det var mangel på en faglig venstrefløj, som kunne organisere solidariteten fra neden, presse de faglige ledere til at handle – eller handle selv.

Som den stærkeste kraft på venstrefløjen bør Enhedslisten spille en afgørende rolle i at opbygge en ny faglig venstrefløj og genopbygge fagbevægelsen politisk og organisatorisk.

Det kræver, at det faglige arbejde får en langt større tyngde i Enhedslisten, end det er tilfældet i dag. Det kræver, at vi skoler medlemmerne til at være aktive på deres arbejdsplads, og det kræver, at vi bruger hinandens erfaringer på tværs. Jeg ser frem til at deltage i dette arbejde.

BANKPAKKE #6

Skal du sikre dig mod at gå bankerot, skal du straks hæve din SU eller løn i din bank. Gem i stedet pengene hjemme under din madras eller i dine sokker. Der bliver nemlig ikke meget tilbage på din bankkonto, når du har betalt renter og gebyrer.

Poul Erik Madsen

Og i løbet af oktober har prisen for have penge i banken fået en ekstra tand. Det er resultatet af bankpakke 6, som alle partier i Folketinget – undtagen Enhedslisten – indgik 10. oktober.

Målet er at polstre de syv største pengeinstitutter, så de er i stand til at klare sig bedre næste gang den finansielle sektor går amok i grådighed og tvivlsomme eventyr, som det skete op til krakket i 2008.

Men på trods af at Danske Bank, Nordea m.v. en gang har vist en dybt uansvarlig adfærd ved at sprøjte penge ud i usikre projekter, spekulere i værdipapirer eller overbelåne huse, er politikerne blevet



enige om, at det fortsat er disse banker, der skal bære Danmark gennem kommende kriser.

Men det kræver, at de skal have flere penge på kistebunden. Aftalen er nemlig at de syv største

pengeinstitutter skal have en ekstra buffer.

- Der skal findes 85 milliarder kroner ekstra hos bankerne, og de bliver fundet hos kunderne. Så det betyder højere renter og gebyrer for dem. Det vurderer bankekspert John Norden fra Mybanker ifølge mx.dk.

Og kunderne vil kunne mærke de dyrere priser med det samme.

- Det bliver fra i morgen, at bankerne og realkreditterne skal finde pengene, så dér starter det, siger John Norden.

De 85 milliarder skal være på plads på kistebunden inden for de kommende fem år.

Erhvervs- og Vækstminister Henrik Sass Larsen lægger ikke skjul på årsagen til, at bankerne skal være mere velpolstrede. Danmark har ikke råd til at lade de største banker gå fallit. Derfor skal staten og almindelige kunder betale for, at bankerne fortsat kan skabe overskud til aktionærerne og fortsætte deres vej ud på tvivlsomme rejser på det finansielle marked.

Alternativet er at lukke bankerne og skabe en statsbank, som ikke er på evig jagt efter hurtige og usikre profitter.

Gang i det faglige klubarbejde blandt lærerne

Der er nok at se til som lærer i Folkeskolen. Lærerne arbejder i en tilstand af konstant krydsild.

Lene Junker

Lærerkonflikten i foråret blev stoppet af et regeringsindgreb og lov 409, som reelt sætter den kollektive forhandlingsret og dermed fagforeningen ud af spil. Alle lærere skal hver især aftale arbejdstid med ledelsen fra august 2014.

Kommunalpolitikere kræver at lærerne skal arbejde mere for mindre og fortsætter med at spare på folkeskolen.

Odense Lærereforening kalder nu til kamp mod fattigskolen – den skole, HC Andersen gik i for snart 200 år siden.

Fra august 2014 træder den ny Folkeskolereform i kraft. Den er i sit indhold et opgør med "Skolen for livet" og sætter fokus på "Skolen for erhvervslivet".

For at kunne handle på disse voldsomme angreb starter Danmarks Lærereforening nu med at udvikle de faglige klubber på skolerne. Tillidsrepræsentanter og Sikkerhedsrepræsentanter kommer på kurser og der er planlagt en lang række faglig klub møder på skolerne i det kommende år.

Der er udgivet små foldere bl.a. "Reformen" og "lov 409", som informerer om de omfattende forandringer.

Det faglige arbejde blandt lærerne vil nu i højere grad foregå på arbejdspladsen. Det betyder, at alle lærere har mulighed for at deltage og at vi kan bygge videre på sammenholdet fra lockouten i foråret. Målet er at generobre de kollektive aftaler omkring vores arbejdstid.

1 milliard kr kan gøre megen skade

Gå ned på din lokale folkeskole og sig at du gerne vil give dem 744.601 kr.

Jakob Nerup

En udsultet skole med udsigt til at skulle spare penge, når den nyliberale heldags-skole skal indføres næste år, vil sultent og kritikløst gribe efter pengene.

Betingelsen er blot, at de skal søge om pengene hos dine særlige rådgivere. De vil give dig penge til ledelsesudvikling i den ånd, der praktiseres hos Mærsk (kæft, trit og retning).

Måske vil de også give dig penge til at uddanne lærerne i undervisningsmetoder, som de sætter pris på i Mærsk (lyt, hold kæft og ret ind).

Der er sikkert også blive penge til elevernes hjælpemidler, fx søkort, olieundervisning og skammekrog.

Hurra for Møller-familien!

Klappe-kage-koret var på plads, da A.P. Møller-fonden i begyndelsen af oktober offentliggjorde, at man ville donere 1 milliard kroner til den danske folkeskole over de næste 6 år. Statsministeren klappede, oppositionen klappede, medierne klappede.

"Det eneste, man har lyst til at råbe, er hurra for Møller-familien," udtalte Alex Erhardt fra Dansk Folkeparti.

Også i skoleverdenen er der klappe-kage. Anders Bondo, lærereforeningens formand, siger, at det kan være med til at føre flere penge ind i skolen.

Undervisningsminister Christine An-

torini åbner som ansvarlig minister dørene på fuldt gab for Mærsk-pengenes indflydelse. Helt absurd har hun ikke tænkt sig at stille krav:

"Det er utrolig vigtigt med et kompetenceløft af lærerne og lederne. Det er også en del af regeringens folkeskolereform. Men det er selvfølgelig altid selvfølgelig altid selvfølgelig, hvad dens donation skal gå til," siger Antorini.

Skole for erhvervslivet

Nu er det ingen nyhed, at regeringen og erhvervslivet med Mærsk i spidsen deler holdninger til skolen. De unge skal lære for at blive produktive ansatte i de multinationale virksomheder.

Systemet skal indrettes så kvalifikationer, fremtid og holdninger hos eleverne matcher erhvervslivets behov.

Og her er der ikke plads til demokratiske mennesker med livsappetit og visioner om en bedre verden, for det er ikke lønsomt.

Husk på at A.P.Møller-fonden er bygget på 50 års skattefritagelse og på at suge de



fælles

værdier ud af den danske undergrund. At A.P. Møller-familien altid har været ligeglade med demokratiet, når det gælder deres penge. At A.P. Møller tjener kassen på transporter til USA's baser og krige. At A.P. Møller er en stærk modstander af fagforeninger og kvinder. At A.P. Møllers skibe udleder lige så meget CO2 som resten af Danmark tilsammen.

Demokratiet og velfærdsstaten taber langt mere end den milliard Mærsk betaler, hvis vi skal styres efter ovenstående Mærsk-kompas. Vi taber skolens sjæl til jagten på profit uanset midlerne.

Et tilbageslag – men ikke enden

General el-Sisis første telefonopkald efter “kuppet” gik til den arabiske kontra-revolutions center, Saudi Arabien: “Vi har styr på det,” sagde han. Saudi Arabien kvitterede med et bidrag på 12 milliarder dollars – langt mere end det årlige bidrag på 1,3 milliarder fra USA.

Jørn Andersen

Det giver militæret luft til at sikre fødevarer-forsyning osv. – for en tid. Men hverken Saudi Arabien eller andre kan eller vil i længden understøtte 80 millioner egyptere.

De grundlæggende problemer for militæret er de samme som for Morsi: At få styr på økonomien og at få styr på den sociale bevægelse – som de før eller siden er nødt til at forsøge at slå ned. Militæret og dets regering er i indbyrdes strid om, hvor hurtigt man skal gå frem.

Hvad kan vi lære?

For det første er det vigtigt at forstå, at Morsis fald ikke kun skyldes militæret. Militæret ville ikke kunne have væltet Morsi uden den folkelige utilfredshed og de enorme masseprotester 30. juni.

For det andet er massebevægelsen ikke smadret. Der er stadig både gade-protester og strejker.

Sammenligner vi med kuppet mod Allende i Chile i 1973, så



blev kuppet i Chile udført med en nådesløs brutalitet. 30.000 blev dræbt i de første 12 måneder efter kuppet i Chile (af en befolkning på 1/5 af Egyptens).

I den sammenligning er det egyptiske militærs kup et “kompromis-kup”. Man har endnu ikke kunnet genindføre den “frygtens

mur”, som faldt sammen med Mubarak.

Problemet er politisk

Det grundlæggende problem er politisk. Såvel militæret som Broderskabet og den officielle opposition (af reformister, liberale og nationalister) er grundlæg-

gende enige om den økonomiske politik: Arbejdere og bønder skal betale – mens massebevægelsen kræver “Brød, Frihed og Social Retfærdighed”.

Men massebevægelsen har ingen politisk repræsentation. Og den er ikke stærk nok til at udfordre militæret og dens regering.

Bevægelsen har behov for en politisk kraft som hverken er i lommen på Broderskabet eller militæret. At opbygge en sådan kraft kræver, at den revolutionære proces fortsættes og udvikles.

Afprøve politiske kræfter

Det er langt fra umuligt. En revolution er oftest ikke en begivenhed, der er overstået på nogle få uger eller måneder, men en proces, der kan tage flere år.

I den proces vil arbejderklassen i praksis afprøve de politiske kræfter, der er til rådighed. Foreløbig er Broderskabet dumpet (selv om de sikkert vil komme igen).

For de mest politisk bevidste bør også den officielle opposition være dumpet. For en tid vil mange gerne tro på militæret – men hvad vil der ske, når militæret ikke længere har penge til brød og social sikkerhed?

En revolutionær organisation, der peger på arbejdernes egen bevægelse, er både aktuelt og på længere sigt det eneste, der politisk kan løse de egyptiske arbejderes og bønderes problemer.

En sådan organisation bliver ikke opbygget over en nat. Revolutionære Socialister i Egypten har heldigvis været i gang i en år-række, så de har kunnet vokse ud af protesterne. Men de er stadig for små til at spille en ledende rolle for bevægelsens flertal.

Efter Egyptens militærkup

For knap 3 år siden startede “det arabiske forår”. Folkelige oprør væltede to USA-støttede diktatorer, der begge havde været ved magten i 30 år: Ben Ali i Tunesien og Mubarak i Egypten. Betyder militærkuppet i Egypten, at den revolutionære proces nu er slut?

Jørn Andersen

Det “arabiske forår” – og især oprøret i Egypten – har inspireret millioner af mennesker verden over. I arabiske lande som Bahrain, Yemen, Libyen og Syrien har det udløst masseprotester og oprør.

Fra “Indignados”-bevægelsen i Spanien til Occupy Wall Street i USA var inspirationen tydelig. Og – for en tid – lagde “det arabiske forår” en kraftig dæmper på islam-hetzen i de fleste vestlige lande.

Global krise

Inspirationen havde måske en vis romantisk aura over sig – oprøret var langt mere omfattende og radikalt end Tahrir. Men der var også en dybt seriøs baggrund: Den globale krise var både baggrundstæppe for oprørene i Mel-

lemøsten og for arbejdende og arbejdsløses protester verden over, fra Madrid til Wall Street.

Krisens realitet betød, at Mubaraks efterfølgere var ude af stand til både at tilfredsstille de egyptiske oprøreres krav om “Brød, Frihed og Social Retfærdighed” – og det egyptiske borgerskabs krav om en mere liberaliseret økonomi.

Samtidig var det liberale egyptiske borgerskab politisk svagt – som i mange andre sent industrialiserede lande. I Egypten kontrollerer militæret over 30 pct. af økonomien. Og selv om de egyptiske borgerlige gerne så politiske og (liberale) økonomiske reformer, så var de mere bange for masseprotesterne end for militæret.

Morsis håndfæstning

Derfor gik der næsten 1½ år, inden der blev valgt en ny præsident: Morsi fra Det muslimske Broderskab (det største oppositionsparti under Mubarak).

I mellemtiden regerede militæret. Militæret forsøgte at nedkæmpe protesterne, men oprørerne havde brudt “frygtens mur”, og de forsøgte at omsætte

deres nyvundne råderum til sociale og politiske krav.

Kravene blev understreget med nye bølger masseprotester og ikke mindst med strejker og organisering i 100-vis af nye, selvstændige fagforeninger.

Uanset hvilken borgerlig politiker, der havde efterfulgt Mubarak, så stod det klart, at opgaven med at balancere mellem oprøret på den ene side og den gældsplagede egyptiske økonomi på den anden ikke ville blive let.

Og det stod lige så klart, at den pågældende kun havde militærets opbakning, hvis han var i stand til at bringe oprøret under kontrol.

Morsis fallit

Det meste af Morsis præsidentperiode gik med at forhandle et større lån hos IMF, Den Internationale Valutafond, til at udskyde Egyptens gældsproblemer. Men Morsi kunne ikke indfri IMF’s sædvanlige krav om sociale nedskæringer. Havde han sagt ja, ville han blive væltet af massive protester og strejker.

Strejketallet var i forvejen stærkt stigende: I foråret 2013 var der lige så mange strejker

som i hele 2011 og 2012. Årsagen var mangel og stigende priser på brød – de samme årsager, som havde udløst oprøret mod Mubarak. Gade-protesterne var nu afløst af strejker.

Morsi var hverken i stand til at få gang i økonomien eller at bringe protesterne under kontrol. I foråret 2013 var han – og Broderskabet – forhadet af store dele af befolkningen. Samtidig var han ikke længere nyttig for militæret. Det var kun et spørgsmål om tid, inden han måtte gå af.

Oppositionens fallit

Den politiske opposition til Morsi havde ikke meget at byde på. Alle fra liberale til socialdemokrater og nationalister havde sluttet sig sammen i “Den Nationale Frelserfront” – men var indbyrdes uenige om alt: Skulle man stille op til valg eller boykotte? Skulle man sige ja til IMF-lånet? Lave kompromis med Morsi?

Men efterhånden som Morsi blev mere upopulær, voksede ideen om en alliance med militæret mod Morsi.

Så da en gruppe unge aktivister, kaldet Tamarod, i april 2013 startede en underskriftsindsamling

mod Morsi, slog det ind i et politisk tomrum, og den fik støtte fra alle fra den radikale venstrefløj over Frelserfronten til tidligere Mubarak-støtter og militæret.

Morsis fald

Den blev en enorm succes med 15-20 millioner underskrifter. Og på 1 års-dagen for Morsis indsættelse fandt de største demonstrationer nogensinde sted – større end i 2011.

Morsi var færdig. Men oppositionen var svag og splittet, og det var i den situation, at militæret tog initiativet.

Militæret havde to modstandere: Broderskabet og massebevægelsen. At angribe massebevægelsen direkte var for stor en satsning. Men Morsi og Broderskabet var upopulære. Så man allierede sig med den officielle opposition og slog ned på Broderskabet.

Desværre valgte oppositionen militærets side – inkl. det meste af Tamarod og formanden for de uafhængige fagforeninger, Abu Eita, som blev arbejdsminister i den militært styrede regering.

INTERVIEW

”Det handler om at få folk til at handle selv”



Richard Boyd Barrett



Christine Buchholz

Interview med irsk og tysk socialist om at være revolutionær i det borgerlige parlament.

Af Lars Henrik Carlskov

Christine Buchholz sidder i det tyske parlament for det socialistiske parti Die Linke og er desuden tilknyttet den revolutionære gruppe Marx21, mens Richard Boyd Barrett er medlem af Socialist Workers Party i Irland (søsterparti til IS, som udgiver denne avis), hvor han repræsenterer venstrefløjs-koalitionen People Before Profit i landets parlament. Her fortæller de, om hvordan de som revolutionære socialister bruger deres plads i parlamentet.

”Parlamentet er en del af statsmaskinen, som fuldstændig beherskes af kapitalist-klassen. Mens der i teorien tales om magtens tredeling, om adskillelse af magten, er det den udøvende magt, der dominerer den lovgivende magt [parlamentet, red.]. Og den udøvende magt, dvs. hæren, politiet, statsbureaukratiet, regeringsmaskinen osv., styres af klasse-interesser, som står i modsætning til det store flertal af befolkningen. Dette fører til en situation, hvor partierne hvert fjerde år forsøger at indfange stemmer ved at love alt muligt for derefter at gøre alt, hvad de tror er i ”den nationale interesse”, dvs. kapitalens interesse”, forklarer Christine Buchholz om sin daglige arbejdsplads, den tyske forbundsdag. Richard Boyd Barrett er ikke mindre kritisk over for det irske parlament, The Dáil:

”Det grundlæggende problem er, at parlamentet ikke står til ansvar for befolkningen til daglig, og at vi derfor har brug for en form for demokrati, der er langt mere direkte og baseret på deltagelse, ja, i virkeligheden taler jeg om et demokrati, hvor vi ikke har professionelle politikere, men snarere har folk, der på organisk vis repræsenterer arbejderklassen og almindelige mennesker – hvor

folk kan stilles til regnskab på ugentlig, ja, daglig basis, og kan erstattes, hvis de ikke gennemfører den politik, de hævder at stå for.”

Eliten ikke interesseret i argumenter

”Hovedprioriteten er at bruge parlamentet som en platform til at organisere modstand uden for parlamentet. At bruge det til at koordinere og forbinde forskellige kampe, som finder sted uden for parlamentet - på arbejdspladserne, i lokalsamfundene samt diverse kampe mod nedskæringer. Men parlamentet i sig selv er ikke modtageligt for forandring, og det står meget klart for mig efter to et halvt år derinde, at det eneste tidspunkt, regeringen påvirkes af, hvad vi siger i parlamentet, er, når der er mange mennesker på gaderne uden for parlamentet, for regeringen og landets eliter er ikke interesseret i gode argumenter”, forklarer Boyd Barrett, mens Buchholz siger:

”Min vigtigste prioritet er at understøtte klassekampen og bevægelserne i Tyskland og at styrke Die Linkes venstrefløj. Jeg mener, at det er vigtigt at prioritere. Et eksempel: Da jeg sad i undersøgelseskomiteen om Kundus-bombningen [hvor 140 civile afghanere i 2009 blev dræbt af NATO, red.], organiserede jeg sammen med en kammerat en rejse til Afghanistan for at mødes med ofre. Da vi havde en intern debat om, hvorvidt vi skulle stemme imod en fredsbevarende FN-styrke i Sudan eller stemme blankt, rejste jeg til Sudan for at styrke argumenterne hos dem, som var imod enhver form for militærintervention. Men jeg deltog aldrig i officielle parlamentariske delegationer eller lignende rejser, som ikke er forbundet med debatterne og aktiviteterne i bevægelserne og på venstrefløjen.”

Den parlamentariske boble

Med andre ord ser de to socialister det som deres opgave at støtte de udenoms-

parlamentariske protester. Om erfaringerne med dette siger Buchholz: ”Ligesom de andre parlamentsmedlemmer fra Die Linke stemte jeg imod finanspagten og redningspakkerne til de europæiske banker. Men det vigtigste arbejde bestod i at mobilisere aktivt imod trojkaens [Den Internationale Valutafond, EU-kommissionen og Den Europæiske Centralbank, red.] politik og Merkel [den tyske forbundskansler, red.] til en landsdækkende demonstration i Frankfurt. Da politiet forbød folk at demonstrere i byen i 2012, holdt jeg en tale i forbundsdagen, der fordømte det. Da politiet angreb en del af ”Blockupy”-demonstrationen i 2013, brugte jeg og andre Die Linke-medlemmer parlamentet til at stille regeringen til regnskab. Sammen med andre parlamentsmedlemmer brugte jeg min position til at deltage i sit-down protester for at blokere nazisternes march i Dresden. For nogle af parlamentsmedlemmerne betød det, at deres parlamentariske immunitet blev fjernet. Det handler om gennem sin position som parlamentsmedlem at stå til rådighed for de udenomsparlamentariske aktiviteter – og ikke omvendt.”

Boyd Barrett supplerer: ”Det handler om, hvor mange mennesker, man kan mobilisere for at presse forandringer igennem. Jeg synes, at vi har gjort dette ganske godt på en række områder, ikke mindst gennem kampagnen for nylig for at stoppe privatiseringen af offentlig skovdrift her i landet. Her stod vi i spidsen for kampagnen uden for parlamentet, men brugte parlamentet som fokuspunkt til at koordinere det hele. Der har også været en række succesrige protester imod nedskæringer på handikappede og udsatte skoler og lokale kampe for at forhindre et oliefirma i at placere en boreplatform i bugten ud for Dublin, hvor jeg igen mener, at vi brugte parlamentet på en god måde til at opbygge og støtte modstandsbevægelser uden for. Så det kan godt lade sig gøre, men det er afgø-

rende ikke at blive suget ind i den parlamentariske boble.”

Forandring kommer nedefra

Som revolutionær socialist arbejder man på en anden måde end andre parlamentsmedlemmer, hvilket Buchholz beskriver på denne måde: ”Som revolutionær prioriterer jeg alle former for mobiliseringer – ikke kun krigsmodstanden, som jeg dækker som Die Linkes fredspolitiske ordfører - men også f.eks. i forhold til de store anti-kapitalistiske protester. Vigtigst af alt er, at jeg som revolutionær ikke bare kan arbejde på egen hånd. Jeg er forbundet med mange inden for partiet og bevægelsen og jeg er del af et netværk af andre revolutionære inden for Die Linke, hvilket betyder, at man bevarer jordforbindelsen og hvilket fungerer som en ramme for kollektive diskussioner.”

Boyd Barrett fortæller, at de andre venstrefløjs-medlemmer af det irske parlament ”har en tendens til først og fremmest at formulere en alternativ politik, og mene, at hvis man får tilstrækkelig mange til at stemme for den politik, kan man ændre tingene gennem parlamentet. Det mener jeg ikke. Jeg mener, at det er folkemagt og arbejdermagt, der kan ændre tingene. Jeg mener, at uanset om det er bevidst eller ej, sælger man folk en illusion, hvis man siger ”stem på mig og jeg ændrer det for dig” til dem. Derfor understreger jeg altid i alt, jeg gør, folks magt til at skabe forandringer. Når vi har haft mest succes med kampagner, har det ikke været fordi, at jeg har holdt gode taler i parlamentet, men fordi at disse taler har fået styrke og vægt af det, der er sket uden for. Det mener jeg er det afgørende, at forandring kommer nedefra og at venstreorienteredes rolle i parlamentet er at opmuntre almindelige mennesker til handle selv – ikke at erstatte dem.”

Oversat og redigeret fra tidsskriftet Irish Marxist Review, Vol 2, No 7, 2013.

”Jeg vil understøtte kampene imod nedskæringer”

Det siger Peter Iversen, medlem af Internationale Socialister og nummer fire på Enhedslistens kandidatliste ved kommunalvalget i Århus.

AF LARS HENRIK CARLSKOV

Han er 58 år, ansat som grafisk medarbejder og har især sin baggrund i det faglige arbejde. ”Det har været alt fra sikkerhedsrepræsentant til tillidsmand og fællestillidsmand.

Jeg har været formand for Trykkernes Landssammenslutning, jeg har siddet i Grafisk Forbunds hovedbestyrelse, siddet i sektorbestyrelse i HK, branchesektionsbestyrelse og den lokale bestyrelse i HK-Østjylland. Det har været rigtig meget forskelligt”, fortæller Peter Iversen.

”Inden for de sidste 5-6 år er jeg også blevet aktiv i beboer-arbejdet i min boligforening. Først som bestyrelsesmedlem i en afdelingsbestyrelse og nu som bestyrelsesmedlem i Brabrand Boligforening”.

”Men min langt vigtigste aktivist-erfaring er tilbage fra påskestrejkerne i 1985,



hvor den daværende Schlüter-regering greb ind i overenskomstforhandlingerne, hvilket førte til omfattende aktioner. Jeg

var med til at planlægge blokader og strejker dengang. På den korte bane førte det ikke umiddelbart til noget, men i de efterfølgende overenskomstforhandlinger fik vi nedsat den ugentlige arbejdstid”, forklarer han, der dengang var ansat på en større grafisk arbejdsplads, Purup, som i dag er lukket.

Ingen studehandler

”Der er altid en fare for, at velmenende folk, som bliver valgt ind i byrådet, bliver fanget ind i det parlamentariske spil. Det væsentligste er her at have et parti og gode kammerater til at holde en på rette vej, så man ikke kommer til at spille med på en nedskæringsdagsorden. Det har vi set for mange gøre gennem tiden”, mener Peter Iversen og uddyber:

”I byrådsarbejde er man helt klart i opposition til systemet, som kommunen er en del af. Politikken bør være, at vi går ind for enhver forbedring og imod enhver forringelse. Hvis man begynder at føle sig ”ansvarlig”, dvs. ansvarlig over for det nuværende system og ikke ansvarlig over for de folk, som er ofre for systemet, så

svigter man, og det er det, der sker, når man begynder at lave studehandler.”

Talerør for dem krisen rammer

Hvis Peter Iversen skulle blive valgt, har han på forhånd fastlagt sine prioriteter: ”Jeg vil understøtte de kampe, der foregår imod nedskæringspolitikken. For mig vil de tre væsentligste ting være at fungere som talerør for de folk, der mærker krisen og mærker nedskæringspolitikken, at bruge den platform, som en byrådspost giver, til aktivt at støtte de kampe, som opstår uden for byrådet og at bruge byrådsarbejdet til at grave ting frem, som er med til at afsløre systemet”, siger han og tilføjer:

”De store forandringer kommer udefra. Derfor er det udenomsparlamentariske ”ben” langt det vigtigste. Der kommer ikke socialisme via byrådet. Den kamp bliver nødt til at blive taget uden for byrådet. Men ved, at der er socialister, som bliver valgt ind i byråd rundt omkring i landet, kan vi understøtte de kampe, der foregår og propagandere for antikapitalistiske løsninger.”

Vi vil skabe en platform for kontakt og dialog med folkelige bevægelser

Liste Ø dannede sin egen lokale afdeling i Brøndby for lidt over 2 år siden. Ambitionerne var enkle - Brøndby havde brug for et parti, en revolutionær bevægelse, som kunne sætte lidt mere skub i debatten.

Steen Andersen, kandidat for Enhedslisten Brøndby til kommunalvalget

Arbejderkommunen Brøndby fører i en del statistikker, men ikke for det gode: vi ligger i toppen når det gælder om stigninger i fattigdom, arbejdsløshed, ungdomsarbejdsløshed – og dermed også i bunden, når det gælder social mobilitet og jobcentrets evne til at skaffe folk i arbejde.

Der er ca. 5.000 flere arbejdspladser i kommunen end der er mennesker – så erhvervsvenligheden fejler ikke noget ved første øjekast.

Vi har store områder med almennyttigt boligbyggeri, ca. 10.000 lejeboliger, og ca 1/3 af befolkningen bor i ejerbolig.

10 år med en VKO-regering, og nu en såkaldt rød regering – har været særdeles hård ved Brøndby. Vi styrer mod fattig-



domsramte bydele, nedslidte skoler med elever primært fra arbejderklassen, (privatskoleelever udgør samlet 20 %).

Erhvervslivet løser ikke problemet med investeringer i nye arbejdspladser. For de vil ikke!! Der er en nedadgående spiral i gang, og som vi ser det, er Enhedslisten det eneste parti i Brøndby, som vil fortælle om den historie, og som samtidigt anviser

løsninger, der går modsat den nødvendige politik.

Det seneste budget blev vedtaget af en enig kommunalbestyrelse. Der er tale om et budget, hvor der er underforbrugt for 76 mio. i servicerammen, og hvor der er lettet på grundskylden.

Samtidig er der en urørt kassebeholdning på 300 mio. kr. – som kunne bringes i spil og skabe rigtige jobs i kommunalt regi.

Enhedslisten er i virkelighedens verden det eneste landsdækkende parti, som anviser løsninger, som den brede befolkning vil få gavn af. Og her i Brøndby indså den nystartede afdeling sidste år, at vi var nødt til at finde en platform for de synspunkter, ved at kaste os ud i en valgkamp og forsøge at vinde fodfæste gennem vores repræsentation i kommunalbestyrelsen.

Derfor stiller vi op. Og fra den platform, kommunalbestyrelsen kan give os, vil vi skabe kontakt og dialog med de folkelige bevægelser.

Partifarve er ingen garanti imod privatisering af kommunale opgaver

Ifølge ugebrevet A4 har 65 af landets 98 kommuner siden det seneste kommunalvalg i 2009 skruet op for udliciteringen. Af de ti kommuner, der har øget udliciteringsgraden mest, er otte styret af en S- eller SF-borgmester.



Enhedslisten og kommunalvalget:

Administrere eller bekæmpe nedskæringerne?

Enhedslisten er spået massiv fremgang ved kommunalvalget landet over - især i København, hvor partiet står til 20% af stemmerne. Enhedslisten bliver set som det eneste alternativ til den førte politik.

Christine Kyndi Bergen og Jesper Juul Mikkelsen

Enhedslisten har mange medlemmer der vil en anden verden, og som ønsker grundlæggende forandring. Medlemmerne er tiltrukket af et politisk parti, som ikke udelukkende er drevet af økonomiske hensyn, men som sætter menneskers vilkår først. En fremgang i kommunalvalget vil give et boost til selvtilliden for dem der kæmper for en anden verden.

Og indtil nu har Enhedslisten ikke været ramt af den samme politikerlede som vi har set hos de andre partier, men spørgsmålet er om det er ved at ændre sig?

Signalerne fra de parlamentariske ledere i Enhedslisten trækker i en bestemt retning, Enhedslisten skal rettes ind og blive et "normalt" parti.

Kommunalvalgkampen er det seneste eksempel på den udvikling, specielt har Enhedslisten København været langt fremme, hvad højredrejning angår.

Enhedslisten - et parti i forandring

Valgmaterialeerne er strømmede og reklame-agtige. De adskiller sig ikke væsentligt fra materialer som S eller SF kunne føre valgkamp på: Nogle generelle mærkesager og store valgløfter som de færreste kan være uenige i. Fx "Enhedslisten stopper ikke før der er jobs til alle københavnere". Det er jo et godt solidarisk krav.

Men hvordan skal det gennemføres? Der er kun en opfordring om at stemme Enhedslisten. Tror folkene bag valgmaterialet virkelig at Enhedslisten igennem byrådet kan stoppe arbejdsløsheden? Tror de folk, vi deler materialerne ud til? Nej vel?

Enhedslistens valgløfter i København adskiller sig mindre og mindre fra strømmen af reklamesprog som udgår fra de normale partier.

Vind en frokost med Johanne



"Fællesskab fungerer" er Enhedslistens nye kampagne. Og bare rolig, den indeholder ikke noget socialistisk propaganda bliver vi lovet. Fællesskab er "noget, vi har med hinanden", fx den årlige vejfest. Og hvis man spreder det udvandede "budskab" online kan man være heldig at vinde en frokost med Johanne Schmidt-Nielsen på Christiansborg...

"Sammen har vi skabt et af verdens bedste samfund med grundlæggende tryghed, lav arbejdsløshed og høj velstand. Det skal højrefløjen ikke have lov til at ødelægge." siger Johanne SN om kampagnen.

Altså en hyldest til den socialdemokratiske velfærdsstat. Enhedslisten skriver intet om at bygge modstand mod nedskæringer. Folk opfordres bare til at stemme på dem, så skal de nok administrere velfærdsstaten bedre.

Krisen

Men Enhedslisten kommer til at administrere kommuner under stramme økonomiske rammer (0,4 % vækst i 2014).

Den dybe økonomiske krise sætter rammen for alt. For at opretholde konkurrenceevnen vil vores magthavere fortsætte de massive angreb på arbejderklassen.

På flere og flere områder indføres der "fabriks-disciplin" for at beskytte konkurrenceevnen - de arbejdsløses forhold forværres for at presse lønnen, øget produktivitet i det offentlige og de studerende jages hurtigere igennem deres uddannelser. Det er eksempler på at arbejdsgiverne og staten øger presset på arbejderklassen.

Det er den stat som Enhedslisten gennem byråd og Folketing vil administrere, da man ikke har et mål om at bryde de økonomiske rammer kommunerne er underlagt.

At administrere krisen

S og SF's svigt handler ikke om at de er "dårlige" forhandlere. De gik heller ikke ind i politik med det formål at afskaffe dagpenge eller banke folkeskolelærerne på plads. Det er den logik som de påtvinges fordi de går ind for at administrere nedskæringerne frem for at bekæmpe dem. Og løsningen er derfor heller ikke at udskifte S og SF med "bedre" forhandlere eller administratører fra Enhedslisten.

Den reelle magt ligger ikke i byråd og Folketing. Det er arbejdsgiverne med deres økonomiske magt og deres kontrol over staten, som er de egentlige magthavere. I deres optik er der på ingen måde "råd" til forbedringer for arbejderklassen.

Det er denne magt Enhedslisten i København underlægger sig, fordi den københavnske partiledelse har droppet enhver ide om klassekamp, men blot vil administrere krise-økonomien.

Ensidig parlamentarisme forandrer Enhedslisten

Mange af Enhedslistens byråds kandidater har begravet sig totalt i en verden af byrådsforhandlinger. Under krisen er der bare ikke så meget at forhandle om.

Forhandlings-logikken har ført til diskussioner i - i hvert fald - to lokalafdelinger om hvorvidt Enhedslisten skal hjælpe en kandidat fra Dansk Folkeparti til at indtage borgmesterposten - for bedre at kunne indgå i forhandlinger bagefter. De som har stemt på Enhedslisten de steder vil nok have mere end svært ved at forstå at deres stemme har hjulpet en DF'er til at blive borgmester!

Vi har i øvrigt allerede set den første demonstration mod nedskæringerne vendt mod Mikkel Warming socialborgmester fra Enhedslisten. Han har været med til at skære skære 43 millioner kr. på handicappede børn i København..

Stem på Enhedslisten alligevel

Alligevel opfordrer vi folk til at

stemme Enhedslisten ved kommunalvalget, og hilser Enhedslistens fremgang i meningsmålingerne velkommen.

Fremgang til Enhedslisten er et udtryk for at almindelige arbejders vrede og ønsker om forandring. Men det er nødvendigt at sige at forandringer ikke sker igennem byrådene eller fra Christiansborg.

Behov for et politisk alternativ

Vi har ikke brug for flere socialdemokratier. Under krisen har den reformistiske politik intet at tilbyde arbejderklassen og almindelige mennesker.

Der er derimod brug for at vi opbygger et politisk projekt der siger NEJ til at administrere forringelser, og i stedet tager udgangspunkt i at organisere modstand.

Hvis Enhedslisten lagde sine organisatoriske kræfter i at organisere udenomsparlamentarisk modstand mod fx dagpengeforringelserne ville vi have stået meget stærkere i den kamp - især fordi utilfredsheden i befolkningen er så stor.

Enhedslistens lærernetværk (med 500 lærere før lockouts start) kunne have spillet en afgørende rolle i lærerkonflikten. Desværre havde Enhedslisten ikke opbygget nogen faglige traditioner og partitoppen havde mere travlt med at bede KL om at komme tilbage til forhandlingsbordet end at tale lærernes (og andre faggruppers) selvstændige aktivitet op.

Der er brug for at Enhedslistens venstrefløj samles om et andet politisk projekt. Et projekt der tager udgangspunkt i kampen uden for parlamentet, som handler om opbygningen af en ny kæmpende faglig venstrefløj, om modstand mod racisme og fascisme og kamp og organisering for arbejdsløses rettigheder osv.

Kun ved at få en stærkere udenomsparlamentarisk venstrefløj kan vi styrke modstanden mod de angreb som følger af krisen.



TØRKLÆDE- OPRÅBET

For to uger siden blev en undersøgelse om danskernes holdning til det muslimske tørklæde offentliggjort. En tredjedel af danskerne mener, at tørklædet bør gøres forbudt ved lov.

Af Jeanette Schultz Pedersen, Khaterah Parwani, Sarah Larsen, Anne de Haas, Kenneth Borgen Axelsen, Tarek Ziad Choheiber - initiativtagerne bag "Tørklædeopråbet".

Piger med tørklæder er igennem det seneste halve års tid blevet overfaldet, verbalt chikaneret og har fået hevet tørklædet af, alene på baggrund af det stykke stof, der omkranser deres hår. Disse pigers historier er, ifølge Multikulturel Forening og Indvanderrådgivningen i Aarhus, ikke unikke.

Derfor besluttede jeg, sammen med tre andre kvinder, at lave en happening, der skulle manifestere kvindens ret til at klæde sig, som hun ønsker.

Vi fik inspiration fra den svenske happening "Hijab-uppropet", der blev oprettet som en solidaritetsstøtte efter et overfald på en svensk muslimsk kvinde. Vi oprettede en Facebook-begivenhed vi valgte at kalde "Tørklædeopråbet".

Reaktionerne på den svenske happening var overvældende. Over 10.000 mænd og kvinder deltog i den, hundredvis valgte at gå tørklædeklædt på arbejde, og endnu flere bidrog med billeder.

Tiltrængt opråb

Vores danske version af "Hijab-uppropet" blev på mange måder en ligeså stor succes, dog gik der ikke længe, før vi måtte indse, at det

blev mere og mere uoverskueligt at administrere så mange opslag og tilkendegivelser.

Hadefulde, fjendske, racistiske, truende, religiøst indoktrinerende, usaglige og grimme kommentarer væltede ind, og vi stod med en absolut ukontrollerbar debat, hvor grimme ord blev tastet i døgndrift.

Som deltagerantallet over de næste par dage rundede 10.000, og de negative kommentarer tog til, gik det op for os, hvor tiltrængt netop dette opråb har været, og stadig er.

Lavine af had

Vores initiativ blev taget under "kærlig" fordrejende behandling, samt miskrediteret, misforstået og saboteret af henholdsvis Sappho, Uriaposten, JP bloggen Knaldperlen, Den Korte Avis, 180 grader, Torben Mark Pedersen, Firoozeh Bazrafkan, Karen West, Jaleh Tavakoli, Uwe Max Jensen og Suzanne Bjerrehuus.

Med den stigende opmærksomhed blev det desværre nødvendigt at annullere eventet, da det atter i løbet af en nat og formiddag væltede ind med racistiske, hadefulde og yderst ubehagelige kommentarer. Vi tog derfor en hurtig beslutning om ikke længere at være platform for den eksisterende kløft, der blot blev gravet dybere.

Selvom det har været sorgeligt, at de højtråbende har fyldt så meget, og at lavinen af had har været så konstant, så har det vist os den enorme nødvendighed af sådan et initiativ.

I eftervirkningerne af dette var svært ikke at sidde tilbage med en masse spørgsmål: Hvor blev de reelle opråb af? Opråbene om de kvinder, der er blevet slået, overfaldet, og skræmt fra at gå på gaden i det land,

de er opvokset i – ene og alene fordi de har valgt at dække deres hår med et stykke stof?

Der er altid brodne kar at finde, og vi er alle klar over, at unge kvinder og piger, der bliver tvunget til at bære tørklæde, eller føler sig presset til det, findes. Men, hvori ligger logikken, at måden vi har tænkt os at bekæmpe dette tvangs-aspekt er med tvang?

Nu er luften gået af ballonen, de stærke stemmer i debatten har fået respons, de negative stemmer har ikke længere en platform, og de positive stemmer står som et klart ekko tilbage.

Og tilbage står vi ikke længere med en uhåndterbar debat.

Hundredvis af billeder

Tilbage står vi med hundredvis af smil-fremkaldende billeder, indsendt af de mange mænd, der har bidraget med en billedlig forevigelse, af hvad der skal symbolisere den frihed, vi er så stolte af.

Tilbage står vi med hundredvis af billeder, indset af etniske danske ikke-muslimske kvinder, som slog et slag for søstersolidariteten og iklædte sig tørklædet en hel mandag.

Tilbage står vi med hundredvis af billeder, indset af muslimske kvinder, der ikke lader sig affeje, og fastholder deres ret og demokratiske frihedsrettigheder.

Og det er blot det håndgribelige resultat. For tilbage står også følelsen af et stærkt sammenhold mellem ikke blot muslimerne og ikke-muslimerne, men et stærkt sammenhold mellem ateister, kristne, muslimer, mænd, kvinder, unge, gamle, mørke, lyse – et sammenhold mellem mennesker.

Racismefri By

Racismefri By er et netværk som vil lave antiracistiske og antifascistiske aktiviteter. Vi mener, at der er brug for at opbygge bredere netværk mod racisme og fascisme – vi vil gerne samle blandt lokale folk, kulturelle organisationer, fagforeninger, politiske partier, idrætsforeninger osv.

Sarah Mahdi

Racismefri By er et modsvar til den stigende racisme – som i sommer foreløbig kulminerede med angreb på østarbejdere, halalkød og muslimer fra medierne og den socialdemokratiske regering.

Samtidig prøver de små nazistiske grupper at gå i offensiven, pga. den økonomiske krise og racismen er der desværre grobund for at de kan vokse hvis vi giver dem lov. Racismen fra medierne og politikerne giver nazisternes argumenter mere styrke.

Danskernes Parti prøver at gøre sig "stuerene" ved at trække i jakkesæt i stedet for nazi-uniform, og de har gemt hagekors af vejen. På den måde prøver de at tiltrække flere folk og overbevise dem om en nazistisk politik.

Men Danskernes Parti er ikke andet end nazister. Senest har deres leder, Daniel Carlsen, offentligt hyldet det Gyldent Daggry og kaldt dem en "ledestjerne". Gyldent Daggry er et voldeligt nazist-parti i Grækenland, som er vokset hurtigt i det klima, krisen har skabt.

Aktiviteter

Racismefri Bys første aktion var på Amager, hvor vi var ude at skrabe nazistisk propaganda ned og snakke med lokale folk vi mødte. Vi var omkring 40 antiracister på gaden, vi havde en succesfuld aften og blev taget rigtig godt imod af lokale folk vi mødte. Vi brugte den sidste del af aktionen til at samles og evaluere aftenen og snakke om fremtidige aktiviteter.

Den næste aktion holdte vi i Brøndby, hvor Danskernes Parti havde meddelt at de ville stille op til kommunalvalget (hvilket de nu har opgivet). 28 deltog i aktionen, vi uddelte løbesedler og snakkede med de folk vi mødte i Brøndby Strand. De tog rigtigt godt imod os, og de fleste havde hørt om Danskernes Partis opstilling og tog stærkt afstand fra dem.

På aktionen deltog en del lokale antiracister, og på mødet efter aktionen skabte vi et stærkere netværk for racismefri by – også på Vestegnen.

Vinterhygge mod racisme

Næste aktion er en demonstration lørdag den 14. december kl. 12.00 i Sydhavnen i København. Demonstrationen går fra Enghave Plads mod Mozarts Plads, hvor vi vil have fakler, musik, taler, pebernødder og gløgg.

Vi laver aktionen tidligt på dagen, så alle har mulighed for at deltage, og vil gøre den bred og "familievenlig".

Vær med!

Formålet med alle vores aktiviteter er at skabe et bredere netværk mod racisme og fascisme – vi ser rundt om i Europa, at racismen og nazismen vokser i krisen – det skal ikke ske her. Derfor må vi gå sammen mod racismen og de nazistiske partier. Vi skal stoppe dem, mens de stadig er små!

Racismefri By er et forsøg på at bygge aktive netværk, som bekæmper racisme og fascisme, og vi har brug for at flere går med!

Find Racismefri By på facebook eller kontakt os på racismefribynu@gmail.com

Valgdebat med nazister mødt af modstand i Odense

Søndag d. 3. november havde TV2/FYN og TVSyd inviteret kandidaterne til regionsrådsvalget i Region Syddanmark til en tv-debat som blev holdt på Odense Universitetshospital.

Jens Andersen

Arrangørerne havde valgt at invitere repræsentanter for alle de opstillede partier, hvilket blandt andet omfattede de fire højreekstreme nationalistiske/fascistiske lister Danskernes Parti, Frit Danmark, Jylland Først og Frihedspartiet.

I denne forbindelse var der, på kort tid, blevet arrangeret en protest under parolen "Ingen dialog med nazister og fascist" hvor 15-20 mennesker fra forskellige steder i Jylland og på Fyn, og en enkelt fra København, var mødt op foran sygehuset.

Vi stod ved hovedindgangen med bannere og skilte med budskaber imod fascisme og racisme, og for respekt og tolerance. Vi delte løbesedler ud hvor vi opfordrede kandidaterne til at vende ryggen til fascisterne og snakkede med de forbipasserende, hvor der var bred enighed om, at der ikke skulle gives tv-sendetid til nazister.

Det lykkedes en lille gruppe af demonstranter at afbryde debatten kortvarigt med antiracistiske slagord.

Danskernes Parti opgiver at holde vælgermøde i Århus

Danskernes Parti opgiver at holde vælgermøde i Århus Det nazistiske Danskernes Parti (DP) ville den 1. november holde offentligt møde på Hovedbiblioteket i Århus.

Antiracistisk netværk (ARN) i Århus havde arrangeret en larme-demonstration mod DP og Århus kommunes udlån af lokaler til nazipartiet. Dagen før mødet aflyste DP.

Det er ikke første gang DP har opgivet at gennemføre planlagte møder som en konsekvens af planlagte moddemonstrationer. ARN aflyste ikke deres demonstration - i stedet blev den lavet om til en sejrsdemonstration.

Danskernes Parti stiller alligevel ikke op i Brøndby

Danskernes Parti stiller nu kun op i 5 kommuner efter at de har måtte opgive at stille op i Brøndby. Danskernes Parti meldte ellers offentligt ud i juli at de også stillede op i Brøndby, og både kandidat og valgside var blevet kørt i stilling. Danskernes Parti har ikke udtalt sig om nederlaget.

Danskernes Partis reklamefilm stoppet i 2 biografer

Danskernes Parti prøvede at udbrede deres valgfilm ved at vise den i biograferne Panorama i Fredericia og Hjørring Biocenter. Men efter klager valgte biograferne at stoppe med at vise nazisternes valgfilm.

Det viser hvor nemt også du kan være med til at forpurre nazisternes valgkamp på lokalt plan.

Hvorfor skal fascismen tages alvorligt i dag?

De små, fascistiske partier i Danmark prøver at gå i offensiven. Men er det overhovedet noget, man bør tage alvorligt som socialist i Danmark i dag? Det spørgsmål bliver diskuteret på venstrefløjen. Her på avisen argumenter vi for, at det skal man. Læs her hvorfor.

Jesper Juul Mikkelsen og Christine Kyndi Bergen

1. maj buhede tusindvis af arbejdere af Helle Thorning. Vreden mod de røde partier er voksende. Folk føler sig snydt og afmægtige - og det med god grund.

Sideløbende er den racistiske hetz vedholdende fra politikere og medier. Det kulminerede i løbet af sommeren med en hadefuld kampagne mod halalkød og muslimer. Samtidig blev østarbejderne udråbt som årsagen til, at danske arbejdere bliver arbejdsløse.

Det er i det miljø af dyb krise, voksende afmagt, skuffelse over politikerne og den vedholdende racisme, at små, nazistiske grupper forsøger at gøre vreden racistisk og organisere med vold og machokultur.

Gyldent Daggry i Grækenland viser, at når de nazistiske organisationer begynder at organisere i sådan et klima kan det gå stærkt.

Fascismen, nationalismen og racismen

Mussolini i 1930'ernes Italien viste, at racismen ikke behøver at være en central del af den fascistiske bevægelse, men meget tyder på,

at de to fænomener i dag hænger tæt sammen.

De fascistiske bevægelser søger at opbygge en organisation med en militaristisk disciplin og har nationalismen som den altomfattende ideologi.

I nationalismens "folkefællesskab" finder fascisternes deres alternativ til arbejderklassens organisering. Fascistiske partier har haft arbejdere som medlemmer, men har aldrig kunnet bygge op i arbejderklassen og på arbejdspladserne.

Fascistiske bevægelser forsøger derfor at opbygge styrke på gaden og i offentligheden. De 'moderne' nazister i White Pride herhjemme og English Defence League i England bygger især op omkring hooligankulturen.

Denne opbygning kan hjælpes på vej af vreden over arbejdsløshed og den hetz, som har kørt mod muslimer for at legitimere, at vi gik med i krigene i Afghanistan og Irak. I Grækenland har politikere bevidst brugt racismen som et forsøg på at aflede arbejderklassens opmærksomhed, fra fx nedskæringer på sygehusene, ved at sige, at det er indvandrerne, der tager de "ægte" grækere sengepladser.

Fascismens had til arbejderklassen Den åbenlyse fjendtlighed mod arbejderklassens partier og organisationer er en helt central del af den fascistiske bevægelse. Dette kan også

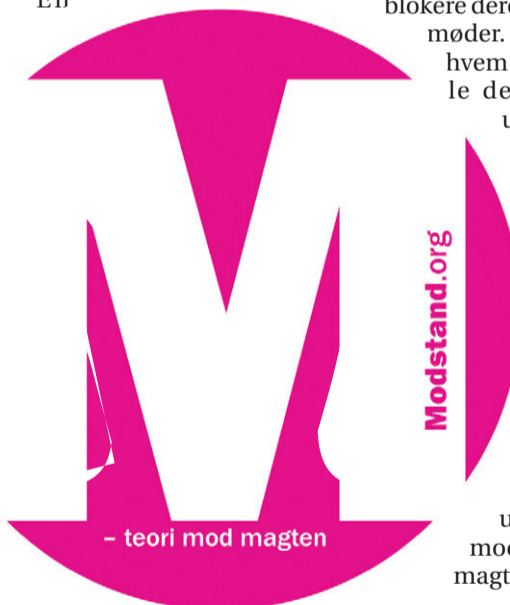
ses i lille skala i Danmark i dag, selvom den fascistiske bevægelse er meget svag. Vold mod venstreorienterede er noget, disse smågrupper ønsker at opildne hos deres medlemmer, og i Århus har der været mange voldelige overfald og Enhedslisten har fået smadret deres ruder gentagne gange.

Danskernes Parti har også støttet Amin Skov i "kampen" mod faglig organisering i Vejlegården, og nazister fra White Pride har været brugt til at chikanere faglige aktivister fra Fremtidsfighters, da de lavede blokade mod en café i Århus, som ikke havde overenskomst.

Fascismen kan stoppes

Fascismens sejr er det mest dødelige slag, arbejderklassen kan blive udsat for. Derfor er det nødvendigt, at fascistiske grupper bliver stoppet.

En



stærk kamptradition inden for arbejderklassen er et af de bedste midler til at stoppe fascisternes i at vokse.

Kollektiv aktivitet er vejen til at forsvare vores rettigheder. Når fascisternes siger "dansk arbejde til danske hænder", skal vi vise, at det ikke er en vej til forbedringer. En sådan parole vil splitte arbejderklassen endnu mere og vil derfor gøre alle arbejdere svagere. Kun ved at stå sammen kan vi slå igen mod arbejdsgiverne. Arbejderklassen har ikke noget hjemland, vi er en international klasse og kan kun slå igen ved at styrke den internationale solidaritet.

Sidst men ikke mindst er det også nødvendigt at møde fascismen på gaden. Sammenhængskraften i fascistiske bevægelser opstår, når bevægelsen kan vise sig som uimodståelig og magtfuld. Derfor er det vigtigt at blokere deres marcher og møder. Kampen om, hvem der skal samle den voksende utilfredshed med nedskæringspolitikken op, er taget til. Vi ønsker at stoppe de små fascistiske bevægelser, samtidig med at vi organiserer utilfredsheden mod systemet og magthaverne.

MARXISME 2013

- en verden i krise og oprør

Politisk festival | 29. november - 1. december i København

Kampen mod fascismen: Grækenland, England, Danmark

Costas Pittas (KEERFA, SEK (Grækenland)) Simon Assaf (Unite Against Fascism, Socialist Workers Party (UK))

Christine Bergen (IS i Ø) Lørdag den 30. november 10-11.15

En forhåbningfuld ISU-opstart på Det Fri

Vi er en lille flok gymnasieelever, der har startet en ISU-gruppe på Det Fri Gymnasium, hvor vi vil lave et debatforum og aktiviteter omkring ISU.

Lærke Haveman

Vi har store forhåbninger om at få informeret eleverne om hvilke ting der rør sig i partiet.

Vi vil bl.a. holde møder om kampen mod SU-reformen, revolution og anti-racisme. Derudover vil vi informere om de demonstrationer, der foregår, hvor og hvornår og selvfølgelig også alle de andre spændende aktiviteter!

Vi håber selvfølgelig at dette vil blive udbredt. Især fordi vi føler, at der er stor interesse for aktivisme, antinazisme og generelle politiske debatter på landets gymnasier!

IS på Københavns Universitet

En lille gruppe IS-medlemmer er begyndt at sælge aviser på Københavns Universitet (KU) hver onsdag.

Dimitris Gkiokas

Valget af KU til vores interventioner passer med vores strategiske mål, som er at få unge studerende involveret i revolutionær politik. Derudover mener vi at universitetet kan fungere som et center for kamp - ikke kun for studerende, men for hele samfundet.

Vi har valgt at sætte vores bod op på Amager Campus (det humanistiske fakultet) da det er et meget befolket campus med store, åbne rum. Det er også et campus hvor der er et aktivt marxistisk studenternetværk.

Vi er der hver onsdag ved frokosttid (kl. 11.30-13.30). På dette tidspunkt er der nogle få IS-medlemmer og internationale studenter fra Storbritannien og fra Grækenland. Vores snak med de studerende har som mål at skabe opmærksomhed omkring IS, opreklamere vores ugentlige aktiviteter og afdelingsmøder, opreklamere Marxisme 2013 og diskutere aktuelle emner.

Til sidst vil jeg hurtigt diskutere vores fremtidige aktiviteter. For det første organisering af forummer / begivenheder på campus og for det andet en IS-studentervis eller -tidsskrift som kan være med til at sætte gang i den politiske debat på andre universiteter også.

Kampen om den kolde krig



Østre Landsret har omstødt Svendborg Byrets dom i injuriersagen mellem Jørgen Dragsdahl og Bent Jensen. Retten erkendte at koldkrigsforskernes postulat om, at den tidligere journalist for Information, Jørgen Dragsdahl, skulle have været "påvirkningsagent" for KGB (den russiske sikkerhedstjeneste i Sovjet-tiden) var "ærekrænkende". Selvom Bent Jensen ifølge retten ikke førte sandhedsbevis - altså ikke har bevist, at det, han påstår, er sandt - er Jørgen Dragsdahl alligevel blevet dømt til at betale 600.000 kr. i sagsomkostninger, fordi Bent Jensen angiveligt kunne have troet, hans påstand var korrekt, og som debattør, forsker og professor har en "udvidet ytringsfrihed" i forhold til Den Europæiske Menneskerets lovgivning. Socialistisk Arbejderavis har interviewet Dragsdahl i hans hjem i Pederstrup ved Ballerup om konsekvenserne af dommen.

Charlie Lywood

Hvorfor valgte du at anlægge sag mod Bent Jensen for injurier tilbage i 2007?

For det første, fordi jeg er rundet af en familie af frihedskæmpere, og jeg synes, at 1930'erne viste, at alt for mange i alt for lang tid vendte det blinde øje til nazismen og antisemitismen. Hvis man havde været mange nok, som tog kampen

op, kunne man måske have forhindre katastrofen. Jeg mente, at koldkrigsdebatten var blevet overtaget af ekstremister fra højrefløjen. Det er Bent Jensens postulat mod mig en del af. Jeg ønskede at inddrage domstolen for at få en mere lødig debat. Jeg fik også en klar opfordring fra jurister om at prøve sagen af. 'Drag ham til ansvar for, hvad han har sagt', var opfordringen. Og så synes jeg, at jeg har en forpligtelse overfor mine læsere i forhold til, at de ikke skal gå rundt og tro, at jeg har fyldt dem med løgn fra KGB, men at det, jeg skrev og skriver, bygger på velunderbyggede facts og analyser, men at jeg naturligvis har talt med modparten.

Hvad tror du, dommen har af politisk betydning?

Østre Landsrets dom har reelt styrket det ekstreme højre, som Bent Jensen er en del af. Den her dom vil de bruge i deres magtspil om at genskrive historien om Den Kolde Krig. Bent Jensen har, sammen med præsterne fra Dansk Folkeparti, Ole Hasselbalch (tidligere formand for Den Danske Forening, red.), Lars Hedegaard (formand for Trykkerifrihedsselskabet, red.) og Bent Blüdnikow (kultur- og debatredaktør, Berlingske Tidende, red.) en revolutionerende dagsorden, på samme måde som det ekstreme højre i USA. De har forsøgt, specielt efter murens fald, at trække tråde tilbage til samarbejdspo-

litikken under besættelsen, over Den Kolde Krig til muslimsk indvandring i dag, hvor "nogen" står som landsforrædere. Ved at angribe mig tror de, at de kan ramme dem, som i 1980'erne stod for afspændingen og det såkaldte alternative, sikkerhedspolitiske flertal. Herigenem kan dem, som kritiserede ubetinget loyalitet til NATO, fremstilles som landsforrædere. Til dette formål forsøger de at kvæle mig gennem økonomisk ruin. Men sagen er større end mig, og derfor skal de mødes med en appel til Højesteret. Vi må slås med de midler, vi har. Men vi har brug for hjælp.

Hvad mener du med større end dig?

Her har vi en statsfinansieret forsker, som får sin ytringsfrihed prioriteret over min. Og husk, at det var Venstre og Konservative, som fik Bent Jensen ansat som formand for et institut til at granske Den Kolde Krig. Altså staten, med Anders Fogh Rasmussen i spidsen, udvælger en forsker som Bent Jensen og udstyrer ham med særlige privilegier og særlig adgang til klassificerede dokumenter i hemmelige arkiver for at bevise en bestemt, historisk analyse. For at kunne slå sine politiske modstandere oven i hovedet med den. Kære venner, det kender vi fra et diktatur. Dem, som er vældig begejstrede for en udvidelse af ytringsfriheden, skulle tænke over, at det

betyder, at man ikke mere skal føre bevis for sine påstande. Kritiske journalister eller andre, som måtte bevæge sig ud i en offentlig debat, kan svines til uden videre. Og hvis du vover at klage over behandlingen, så fører det til økonomisk ruin. Her er beviset for, at hvis man stikker hoved frem, så får man det hugget af. Men ytringsfrihed er tænkt som den magtesløses, de fattiges, værn mod Staten og magthavere - ikke de stærkes ret til at tryne andre.

Hvorfor tror du, at den ekstreme højrefløj har været specielt ud efter dig? Er det fordi, de mener, at du stod bag det alternative, sikkerhedspolitiske flertal i 1980'erne?

Det er en vild overdrivelse at påstå, at jeg skulle have haft en sådan magt i 1980'erne. Socialdemokratiet havde deres egne dagsordener og fora, de diskuterede i på europæisk plan. Jeg har højest kvalificeret debatten. Der var mange andre, som skrev om, at det var muligt, at finde andre veje end at fortsætte med koldkrigens "ikke-dialog". Men Bent Jensen har nok haft et specielt had til mig, eftersom jeg afslørede Jyllands-Postens støtte til jødeforfølgelser i 1930'erne i nazi-Tyskland. Det var i forbindelse med, at han skrev en leder i Jyllands-Posten, hvor han var ansat som debattør i 1990'erne, om forrædere (altså mig), der under Den Kolde Krig, rendte fjendens ære. Jeg advarede direkte Jyllands-Posten mod at fortsætte ud af en ekstremistisk tangent med Bent Jensen som skribent, når man nu kendte til avisens sorte fortid. Det har han aldrig glemt. Jeg har altid forsøgt at svare det ekstreme højre med argumenter, men de er ligeglade med argumenter. De forsøger blot at tegne nogle meget ensidige billeder af verden. I 1980'erne var venstrefløjen forrædere under Den Kolde Krig. I dag er venstrefløjen forrædere, når de forsvarer integration og muslimer. Sådan er deres logik. De skal bekæmpes. Og det skal være en sag for hele den organiserede venstrefløj, som jeg synes, har været fraværende i denne henseende.

Links til Jørgen Dragsdahls hjemmeside og støtteforeningen
www.jorgendragdahlforeningen.dk
www.dragsdahl.dk

Anmeldelse:

Gode Penge

Den nuværende krise er først og fremmest en monetær krise, som er et symptom på et sygt pengesystem – sådan lyder forklaringen fra Ole Bjerg, sociolog ved Copenhagen Business School, der netop har udgivet bogen, *Gode Penge – et kontant svar på gældskrisen*. Spørgsmålet om, hvorfor dette syge pengesystem blev udviklet, behandles ikke med et ord, hvorved de mest grundlæggende dynamikker for forståelsen af krisen overses.

Af Marie Jæger

Private banker har siden 1991 i Danmark skabt ca. 623,7 mia kr. som elektroniske penge gennem en praksis, hvor størstedelen af bankernes udlån til private aktører aldrig udbetales som kontanter, men blot opgøres i et regnskab private banker imellem. Således står de private banker i realiteten bag størstedelen af pengeskabelsen – den fysiske pengeskabelse i nationalbanken udgør kun 6 % af den samlede pengemængde. Det betyder samtidig, at de elektroniske penge i sidste ende er gæld med tilhørende renter; en slags skat på penge, som Ole Bjerg betegner dem.

Dermed formulerer Ole Bjerg to væsentlige kritikker af pengesystemet; for det første at private banker på denne måde profiterer på pengeskabelsen gennem renter, og for det andet at det naturligvis er dybt udemokratisk at overlade pengeskabelsen til private institutioner. Som om det ikke var nok, har bankernes adfærd samtidig været en medvirkende faktor til den økonomiske krise.

Bankernes skyld!

Bankernes kontrol over pengeskabelsen resulterer nemlig i en procyklisk regulering af pengemængden, hvor bankerne under højkonjunkturer gladeligt øger kreditten, mens det modsatte er tilfældet under lavkonjunkturer. Som resultat tiltrak de finansielle markeder op til krisen uforholdsmæssigt mange investeringer, og skabte derved spekulative bobler.

Således mener Ole Bjerg, at det er pengesystemets karakter og finansmarkedernes eksplosive vækst, der er det økonomiske systems primære destabilisator, hvilket også er hans argument for, at den nuværende økonomiske krise først og fremmest er en monetær krise.

Kreditorer og skyldnere

Denne konklusion synes imidlertid at glemme, at kriser har været et fast tilbagevendende fænomen i det kapitalistiske system og derfor må tilskrives helt grundlæggende modsætninger i det kapitalistiske systems karakter.



Denne "forglemmelse" bundner muligvis i Ole Bjergs bud på et moderniseret, men også meget historisk betinget klassebegreb. For ham er nutidens primære klassebudsætning mellem kreditor-klassen, der kontrollerer midlerne til at skabe penge, som de låner ud til skyldner-klassen, der er nødsaget til at gældsætte sig og betale renter tilbage til kreditor-klassen.

Dette alternative klassebegreb forvirrer dog mere end det gavner. For det første overser han, at finansseliten og produktionsseliten i vid udstrækning repræsenterer de samme interesser; f.eks. at Danmarks største industrivirksomhed, Mærsk, samtidig er den største aktionær i Danmarks største bank, Danske Bank.

For det andet efterlades skyldner-klassen magtesløs i slutningen af bogen, og må sætte sin lid til at staten af sig selv indfører et "bankvæsen med fuld reserve". Således slører Ole Bjergs klassebegreb de faktiske klassebudsætninger, og river samtidig klassebudsætningen ud af den historiske kontekst og kontinuitet, som muliggør en forklaring på den økonomiske krise.

Men hvor kom så finansseliten fra?

Måske er det netop dette alternative klassebegreb, som gør, at Gode Penge ikke formår at stille det om muligt mest afgørende spørgsmål for forståelsen af gældskrisen; hvor kom finansialiseringen fra? Hvis man ikke fastholder Marx' oprindelige primære klassebudsætning mellem arbejder- og kapitalistklasse, bliver det meget svært at se, at finansialiseringen er et led i kapitalens strategi for at genoprette profitterne efter 1970'ernes økonomiske krise.

Således giver Gode Penge kun en del af forklaringen på den økonomiske krise, mens det mest kontante svar på krisen udebliver: Krisen er en direkte konsekvens af kapitalens angreb på arbejderklassen siden 1970'erne som i dag har resulteret i en forgældet arbejderklasse og akut mangel på købekraft og likviditet i systemet.

Læserbrev

Anarki til kommunen

"Anarki til kommunen" er et projekt, der sætter fokus på at få et velfungerende samfund.

Mark Sørensen, Charlie Majumdar, Andreas Jacobsen og Bastian - elever på Faxehus Efterskole.

Vores idé springer ud af en stor utilfredshed med regeringen, partierne og det danske demokrati, der efterhånden er blevet godt lunkent.

Vi føler stor afmagt ved bare at kigge på, når de politikere vi trofast har stemt ind, i et system vi ikke engang bryder os om, ikke gør deres job ordentligt – og det bevidst! Vi synes ikke man kan kalde det et folkestyre, når der ikke længere bliver lyttet til befolkningen og når politikerne ikke længere varetager vores ønsker og idéer. Vi mener ikke at dansk politik er løsningsorienteret.

Politikerne opfører sig som om det eneste, der betyder noget for dem, er profit og medieomtale. Det kan da ikke passe at vores samfund skal ledes af folk, der hellere skulle være med i et realityprogram?

Som vi ser det, har autoriteter, som f.eks. politikere, alt for meget magt. Det er ikke nødvendigvis den enkeltes skyld, men på den måde vores system er bygget op, er det utrolig nemt at påtage sig en masse magt, som slet ikke burde påtages af nogen.

Vi mener at det er alt for lang tid siden, politikerne har taget et kig 'herved' til os helt almindelige borgere og hørt på hvad vi har at sige og set de behov vi har. De har travlt med at holde hovederne helt oppe i skyerne og undskylder sig med fornemme ord som 'den økonomiske krise', mens de forsøger at sprede den evige skyld udover befolkningen.

Vi synes ikke det er rimeligt, at det skal være så svært for regeringen at huske på folket og ikke 'spise' alt for meget af magten, som er et utrolig skrøbeligt begreb og koncept. Som vi ser det, er et velfungerende samfund bygget op omkring et kærligt og samarbejdende fællesskab, hvor der er plads til alle og hvor alle har noget at sige.

Det er utrolig vigtigt for et godt lokalsamfund, som en kommune, at det er de lokale, der bestemmer. Alle skal have mulighed for at påvirke deres lokalmiljø.

Anmeldelse af "Men nogen har valgt dem ind" af Klaus Haase.

Og de blinde kan pludselig se

De politiske dyr, som med slet fordæktighed tages under behandling i den lille bog, tilhører mest den race, der spankulerer rundt på Christiansborg.

Men med det forestående lokalvalg i tankerne kan man dog ikke undgå at trække på smilebåndet, når man læser de satiriske beskrivelser af politikerne og de andre velkendte typer: det trofaste partimedlem og sofavælgeren.

Bogens politiske budskab er da heller ikke til at tage fejl af. I det Retoriske Sproglaboratorium bliver forringelser og besparelser til reformer og effektiviseringer og ydelser til tagselvord.

Mest tankevækkende i disse "effektiviserings-tider" er dog "Om kunsten at få vælgerne til at skamme sig":

/I krisetider leges der med ord, som vender virkeligheden på hovedet: /De svage i samfundet bliver pludselig stærke - fyldt med muligheder og ressourcer - / .../efter at have sparet ind til benet blandt handicappede, syge, gamle, enlige, udviklingshæmmede med mere/Synes det som om at blinde pludselig kan se/ Kørestolsbrugere kan gå. Døve kan høre.

Klaus Haases nye satiriske bog "Men nogen har valgt dem ind" koster 120 kroner og kan købes over nettet på forlaget Underskoven og Saxo.

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige.

Som det skete efter krisen i 30'erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotesten betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Succesfuld blokade af Sociologisk Institut



Torsdag den 24. oktober blokerede over 150 studerende Sociologisk Institut på Københavns Universitet.

Nis Hejlskov, sociologistuderende.

Blokaden blev udløst af ledelsens nedskæringer i undervisningen og manglende inddragelse af studerende i processen med nedskæringer, som bl.a. betød færre øvelseshold og mindre forberedelsestid til øvelseslærerne.

Vi fortsatte vores blokade af instituttet fredag den 25. oktober, da institutleder Carsten Strøby Jensen ikke havde reageret på vores opråb om dialog. Det blev en fantastisk succes, og mange flere end man havde kunnet håbe på blev mobiliseret.

Vi havde grupper, som malede bannere, andre som lavede fælles mad og bryggede kaffe, og selvfølgelig var der også lavet en vagtplan, hvor folk meldte sig på til at sidde og blokere ved indgangene til instituttet.

Desuden arrangerede vi alternativ blokadeundervisning, så vi ikke mistede for meget fagligt på denne

kamp. Alt dette skabte et sammenhold på tværs af årgangene, som forhåbentlig kan brede sig til flere studerende på andre studier og universiteter.

Solidaritet på KU

De studerende på Psykologi, Antropologi og Statskundskab viste deres solidaritet i en støtteerklæring, som blev lagt ud på uniavisen.dk mandag den 28. oktober.

Samtidig har det videnskabelige personale meldt ud, at de opfordrer til at vi studerende og ledelsen går i dialog. Det er vigtigt at stå sammen mod nedskæringer, selvom de umiddelbart ikke rammer ens eget studie.

Næste gang der skal spares, er det et andet sted, og så er vi fra sociologi klar til at vise vores solidaritet!

Den anden dag af blokaden indkaldte vi til et stormøde, hvor vi besluttede at aflæse blokaden, for at skifte aktionsform.

Hvad kan vi bruge blokaden til?

På sociologi har vi med vores blokade fået mobiliseret en masse studerende, som ikke til hverdag

nødvendigvis diskuterer demokrati og medbestemmelse på deres eget studie.

Derudover har vi selvfølgelig fået sat opmærksomhed, gennem mange medier, på ledelsens forringelser af vores uddannelse. Vi har inviteret til dialog med vores institutledelse, som efter en uges betænkningstid endelig har imødekommet vores invitation.

Det er positivt og en direkte konsekvens af vores blokade. Men dette betyder dog langt fra, at vi vil nå til enighed med dem.

Kampen fortsætter!

På et stormøde for sociologistuderende i onsdags nedsatte vi en aktivitetsgruppe, som skal stå for at mobilisere og arrangere små aktiviteter på vores institut, som skal vise, at vi er mange studerende, som mener det, vi siger: Vi vil ikke finde os i forringelser af vores uddannelse!

Samtidig nedsatte vi en demogruppe, som er i fuld gang med at planlægge en demonstration, som tager udgangspunkt i vores kamp, men planen er, at den skal bredes ud og være åben for alle.

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

Midtjylland

Møderne foregår i medborgerhuset, Bindsevs Plads 5, Silkeborg, kl. 19.00
Kontakt Kasper (6019 0217).

Torsdag den 14. november: emne ikke fastlagt.

Torsdag den 28. november: emne ikke fastlagt.

Torsdag den 12. december: emne ikke fastlagt.

Århus

Tirsdag den 12. november: Markedsføring af den offentlige sektor – kur eller sygdom?

Tirsdag den 26. november: Aprilteserne – Lenins vision om socialisme.

Tirsdag den 10. december: Fagbu-

reaukratiet – ven eller fjende?

Møderne foregår i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3, Århus C kl. 19.30.
Kontakt Hans Jørgen (2984 7734).

Bornholm

Møderne foregår på biblioteket i Rønne kl. 19.00.

Kontakt Jesper (5054 3481).

Odense

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.00
Kontakt Lene (2323 0722).

Torsdag den 14. november: Det socialistiske alternativ.

Torsdag den 21. november: Café: Kan Marx stadig-væk bruges?

Torsdag den 28.

november: Påkestrejkerne i 1985

Torsdag den 5. december: Augustop-røret i 1943

København

Møderne foregår på Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, 2 sal kl. 19.00-21.00.
Kontakt Anders (3035 4256).

Torsdag den 7. november: Marxis-

mens ABC

Torsdag den 14. november: Hvorfor stiller socialister op til kommunalvalg?

Torsdag den 21. november: Den russiske revolution



ER MARXISTER FEMINISTER?

Det korte svar er 'nej'. Det længere svar handler om, hvad der skaber kvindeundertrykkelse og sexisme i dag, og hvordan vi mest effektivt kommer af med uligheden mænd og kvinder imellem.

Mange er enige om, at der stadig i dag eksisterer kvindeundertrykkelse og en ulighed mellem mænd og kvinder. Der er dog mindre enighed om hvorfor, og om vi overhovedet kan ændre det.

En af forklaringerne kan findes i pseudovidenskabelig populærlitteratur som Mænd er fra Mars, kvinder er fra Venus eller fjernsynsprogrammer som Den lille forskel – en forklaring, der går ud på, at vi fra naturens hånd som mænd og kvinder besidder forskellige egenskaber og kvaliteter, og at vi højst kan nå til en forståelse af disse forskelle, men ikke ændre dem.

I sin ekstrem tager forklaringsmodellen ikke højde for, at vores opførsel kan være påvirket af alle mulige andre faktorer end biologi, som for eksempel opvækst, men henviser blot til, at vi alle sammen går rundt med en 'stenalderhjerne', og derfor nærmest er animeret på en bestemt måde som henholdsvis mænd og kvinder – eller drenge og piger - fra vi bliver født.

Et af de store problemer ved den forklaring er, at den ukritisk sætter lighedstegn mellem vores biologiske køn og en bestemt (mandlig eller kvindelig) måde at opføre sig på, og derfor fuldstændig marginaliserer transkønnede, homoseksuelle og folk, der identificerer sig som queer.

En accept af den biologiske forklaring betyder også en accept af, at kvinder i kraft af deres 'omsorgs-gen' skal tage sig af syge, ældre og børn; alle stillinger i det offentlige, som er relativt lavt lønnet, mens mænd som de logisk tænkende typer med rundsav på albuerne skal tage sig af chefstillingerne, være politikere og økonomer; stillinger og positioner i samfundet, som er relativt højt lønnet.

Har mænd gavn af kvindeundertrykkelse?

At kalde sig selv feminist, er i

mange tilfælde et udtryk for, at man kan se,



og derfor ville fortsætte med at bestå også i et socialistisk samfund.

ulighed mellem mænd og kvinder, og gerne vil gøre noget ved det. Men graver man lidt længere ned i feministisk teori og ideologi, betyder feminisme også en masse andre ting.

En af de ting, der går igen i langt de fleste feministiske strømninger er idéen om, at kvindeundertrykkelse har sine rødder i en patriarkalsk struktur,

I den teori er kvinders rolle ikke bestemt af klassesamfundet eller kapitalismens strukturer, som vi som marxister vil argumentere for, den er. Nogle feministiske retninger mener ligesom marxister, at klassesamfundet eksisterer, men mener ikke, at ens klasses tilhørsforhold er mere definerende end eksempelvis køn, etnicitet eller seksualitet.

Et andet fælles-træk ved feministiske strømninger er, at alle mænd menes at være undertrykkere – bevidst eller ubevidst – og at mænd har gavn af kvinders underlegne position, fordi de for eksempel tjener mere end kvinder eller i gennemsnit løser færre opgaver i hjemmet eller omkring børn.

Den tilgang svarer til at sige, at folk i arbejde har gavn af arbejdsløshed, eller at heteroseksuelle har gavn af homofobi, fordi det styrker disse gruppers position. I virkeligheden forholder det sig lige omvendt. Når kvinder tjener mindre end mænd, er det med til at holde lønnen på et lavere niveau for mænd også. Når kvinder tager sig mere af hjemmet, arbejder mænd mere og længere.

Problemet ved at sige, at mænd har gavn af kvinders dårligere position er, at vejen ud af kvindeundertrykkelse bliver at bekæmpe mænd eller mænds privilegier. Nogle feministiske retninger argumenterer også for, at mænd i kraft af deres højere lønninger er overprivilegerede og derfor skulle enes om kollektivt at gå ned i løn.

Kvindekamp er klassekamp

Som marxister mener vi, at klasse ikke blot er endnu en kategori på linje med køn, etnicitet, religion – vi mener, at langt størstedelen af kvinders (og mænds) liv er mere defineret, struktureret og formet ud fra den klasse, de tilhører, end ud fra deres køn.

Der er en verden til forskel på, om man som kvinde opnår lige løn med en direktør i det private erhvervsliv eller med en portør på Rigshospitalet.

Kvindeundertrykkelsen har sine rødder i klassesamfundet, og vi bliver nødt til at bryde ud af den udbytning og udnyttelse, som både mænd og kvinder ligger under for i det kapitalistiske system, før vi kan opnå ægte frigørelse og lighed.

De eneste som har gavn af, at mænd og kvinder holdes i en ulige position, er vores magthavere. På samme måde som racisme og homofobi kan være med til at distrahere og spille os ud mod hinanden i stedet for at stå sammen skulder ved skulder mod regeringens nedskæringer og entreprenørernes løndumping, kan en udelukkende feministisk tilgang til spørgsmålet om kvindeundertrykkelse få os til at rette fokus og skyld over på individuelle mænd og få os til at glemme, at kvindekamp vitterlig er klassekamp. ■

MARXISME 2013

– en verden i krise og oprør

Politisk festival | 29. november - 1. december i København

Marxisme 2013 er en 3-dages politisk festival i det centrale København arrangeret af Internationale Socialister/ISU

Fredag 29.11		Lokale 2	
17.00–18.30	At forstå den økonomiske krise Jakob Lausch Krogh (IS i Ø) <i>Krise og modstand</i>	Umyndiggørelse, marginalisering og fattigdom Dorthe Nielsen (IS i Ø) <i>Undertrykkelse under krisen</i>	
18.30–19.30	Pause		
19.30–21.00	Grækenland: Krise og modstand Costas Pittas (SEK, Grækenland) <i>Krise og modstand</i>		
21.00–22.30	Film		
Lørdag 30.11		Lokale 2	Lokale 3
10.00–11.15	Kampen mod fascismen: Grækenland, England, Danmark Costas Pittas (KEERFA, Grækenland) Simon Assaf (Unite Against Fascism, UK) Christine Bergen (IS i Ø) <i>Undertrykkelse under krisen</i>	Har nyliberalismen forandret arbejderklassen? Charlie Lywood (IS i Ø) <i>Krise og modstand</i>	
11.15–11.30	Pause		
11.30–12.45	Panel: Hvorfor tabte lærerne? Hvordan vinder vi næste gang? Lene Junker (lærer, IS i Ø) Mille Stockner (tillidsrep. BUPL, Enhl.) Nina Holm Jensen (tillidsrep. DLF) Carsten Sørensen (tillidsrep. HK, IS i Ø) <i>Krise og modstand</i>	Permanent revolution i Mellemøsten Simon Assaf (Unite Against Fascism, Socialist Workers Party (UK)) <i>Revolution i Mellemøsten</i>	Venstrereformismen i Europa Jørn Andersen (IS i Ø) <i>Udfordringer for venstrefløjen</i>
12.45–14.00	Frokost		
14.00–15.15	Revolution i Danmark Hans Jørgen Vad (IS i Ø) <i>Revolution og parti</i>	Marx om fremmedgørelse og undertrykkelse Lars Henrik Carlskov (IS i Ø) <i>Undertrykkelse under krisen</i>	Er fagbevægelsen ved at tabe til de gule? <i>Krise og modstand</i>
15.15–15.45	Pause		
15.45–17.00	Arbejderklassen og revolutionære i Egypten Simon Assaf (Soc. Workers Party (UK)) <i>Revolution i Mellemøsten</i>	Er racismen blevet værre? Christine Bergen (IS i Ø) <i>Undertrykkelse under krisen</i>	Stop ræset mod bunden – nej til løndumping og lønnedgang Benny Allermand (tillidsrepr. 3F BJMF, IS i Ø), m.fl. <i>Krise og modstand</i>
17.00–19.00	Aftensmad		
19.00–20.30	Debat: Hvilken vej for venstrefløjen? <i>Udfordringer for venstrefløjen</i>		
20.30–01.00	Musik og fest		
Søndag 1.12		Lokale 2	
10.00–11.15	Panel: SAP, IS og venstrefløj i Enhedslisten Helge Bo Jensen (medl. Enh.listens hovedbest.), Jonathan Simmel (SAP i Ø), Jesper Juul Mikkelsen (IS i Ø) <i>Udfordringer for venstrefløjen</i>		
11.15–11.45	Pause		
11.45–13.00	Grækenland: SYRIZA og ANTARSYA Costas Pittas (SEK, Grækenland) <i>Revolution og parti</i>	Køn og klasse Mette Hermansen (IS i Ø) <i>Undertrykkelse under krisen</i>	
13.00–13.15	Pause		
13.15–14.45	Afslutning: Revolutionær i praksis Anders Bæk Simonsen (IS i Ø) <i>Revolution og parti</i>		

Praktisk info

Marxisme 2013 foregår i weekenden 29. november–1. december i LFS' lokaler, Sorøgade 6, Østerbro, København. Værterne er Internationale Socialister/ISU.

Det koster 150 kr. at deltage (100 kr. for studerende, arbejdsløse m.v.). Men hvis du tilmelder dig og betaler inden 15. november er prisen kun 100 kr./50 kr.

Se mere på socialister.dk/marxisme

Socialistisk
Arbejderavis



RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

